ISSN 0132-4462.
№ 5 2002
ТРАВЕНЬ

перець

Віктор ПОПОВ

Вячеслав КАПРЕЛЬЯНЦ

Віктор ПОПОВ

Радна САХАЛТУЄВ (тема Анатолія Василенка)

— Вася Крутий презентацію влаштував: днями достроково з тюряги випустили.

ІРОНІЗМИ

✓ *Черв'як ніколи не спотикається.*

✓ *Коли їси очима, не плямкай віями.*

✓ *Внутрішній голос підказує, що в мені щось є.*

✓ *Пізно хапатись за голову, коли вже все розхапали.*

✓ *Образу легше проковтнути, якщо помазати її ікрою.*

✓ *Як тільки ми ставимо перед собою мету - починається метушня.*

Флоріан БОДНАР.

Радна САХАЛТУЄВ (тема Анатолія Василенка)

— Хлопці, вступайте до нашої партії.

МУДРА ПОРАДА

У прийомний день до зава
В кабінет заходить Клава.
— Що робить мені? —
питає.
Дах на хаті протікає.
Тільки йде надворі дощ —
Капає зі стелі в борщ.
Втупив погляд в жінку зав.
Витер лисину й сказав:
— Вихід є з біди,
їй-право!
Йдіть додому, тітко Клаво.
І ні супу, ні борщу...
Не варіть під час дощу.

Василь УДОВИЧЕНКО.
с. Удовиченки
на Полтавщині.

ДО УРОЧИСТОГО МОМЕНТУ

За повідомленням нашого кореспондента, у черговий раз майже трьом мільйонам громадян твердо пообіцяли погасити заборгованість по зарплаті та іншим соціальним виплатам, причому третині з них заборгували за шість і більше місяців. Тепер уже гарантом цих своєрідних словесних векселів виступає сам Прем'єр-міністр. Від імені уряду він заприсягся розрахуватися з довготерплячими громадянами до кінця року. Доведеться їм набратися терпіння і дожити без грошей до того урочистого моменту.

ХИТРА АРИФМЕТИКА

Як розповідає наш полтавський кореспондент, прийшла радість у хату пенсіонера — на десять гривень у середньому підвищено пенсію. Кореспондент звернувся до ветерана В. С. Іваненка із запитанням:

— Скажіть, шановний, оце днями ви одержали надбавку до пенсії. Тепер додатково ви можете купити десять кілограмів картоплі, чи три літри олії, чи півтора кілограми печива?..

— Я б із задоволенням,— сказав пенсіонер,— купив би на цю надбавку оті названі продукти. Адже додали мені десять гривень до пенсії, але... зняли субсидію на одинадцять гривень. Бо мені нарахували тепер платити за комунальні послуги двадцять відсотків замість п'ятнадцяти... Отака вийшла хитра арифметика.

ЯК ШУКАЛИ ГЕРОЯ

Наші кореспонденти повідомляють з Донецької, Луганської та Кіровоградської областей.

Місцеві захисники прав споживачів перевірили близько тисячі торговельних «точок», виявивши при цьому півтори тисячі порушень правил торгівлі. За оприлюдненими висновками тутешніх фахівців, «кожний другий покупець є об'єктом обдурювання, обважування і обрахування». Щойно закінчився міжобласний рейд, що проходив у рамках місячника «Висока якість товарів і обслуговування — споживачам». Учасники рейду активно шукали продавця, якого можна було б нагородити відзнакою «За чесність». Шукали і не знайшли.

ПОКИ ЛИСТУВАЛИСЯ

Як телеграфує наш волинський кореспондент, у селищі міського типу Верхні Півні ще з минулого року почали вимикати електрику. Спершу по дві-три години щодоби. Потім — з одинадцятої і до ранку. Тоді перейшли з дев'ятої вечора... Скаржилися мешканці, обурювалися. І поки листувалися з енергетиками, селище поринуло в суцільну темряву. Якісь підприємливі люди пообрізали на стовпах увесь дріт.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Напишіть про мене книгу, тільки про школу, тюрму та особисте життя — ні слова!

Олексій КОХАН

Олександр МІХНУШЕВ (тема Віктора Попова)

— Гей, там! Вода тепла?

Володимир АДАМОВИЧ

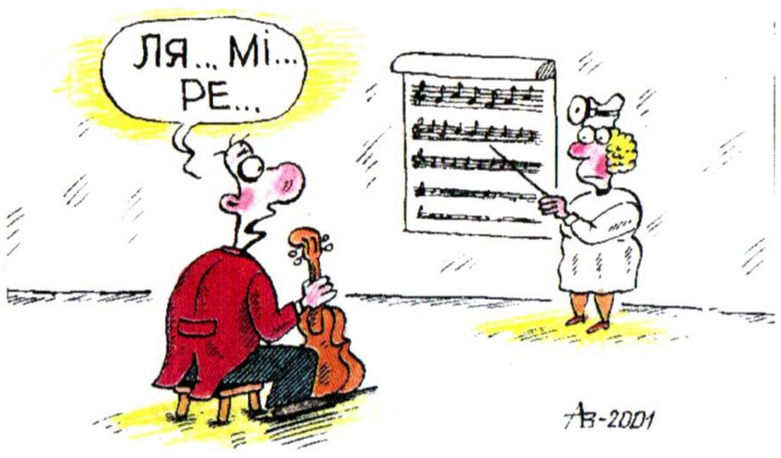

З нової книжки

«ПЕНЬ-КЛУБ»

Мене аж ніяк не радує,
Що комусь там я люб чи не люб,
То не йду у Пен-Клуб за порадою,
З'ясувавши, що поряд — Пень-клуб.

* * *

Наші біди й національні втрати
Добре віддзеркалюють лауреати,
Які, надуваючи щоки весь вік,
Вірять у силу надутих щік.

* * *

Десять літ лунало з краю в край:
— Боже милий, єдність нам подай!
Бог озвався із небесних сфер:
— «Єдність» вам подасть столичний мер.

* * *

Хай в перинах він — як ас
Вас лоскоче в пізній час.
Але вранці ас перин
Хай не смокче аспірин!

* * *

Перед нами виступає в котрий раз
Майстер компоновки пишних фраз.
Він підносить ювіляра вище Бога,
Щоб... самому примоститись біля нього.

* * *

У стані злодюг пожвавлення —
Будуєм державу через роздержавлення.
Значить, подалі від підсудної лави
Можна хапать по шматку від держави.

* * *

— Чому посміхається Мона Ліза
До рами прип'ята всі п'ять віків?
— Їй не потрібні паспорт і віза,
Щоб за обрієм зваблювать чоловіків.

Петро ОСАДЧУК.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

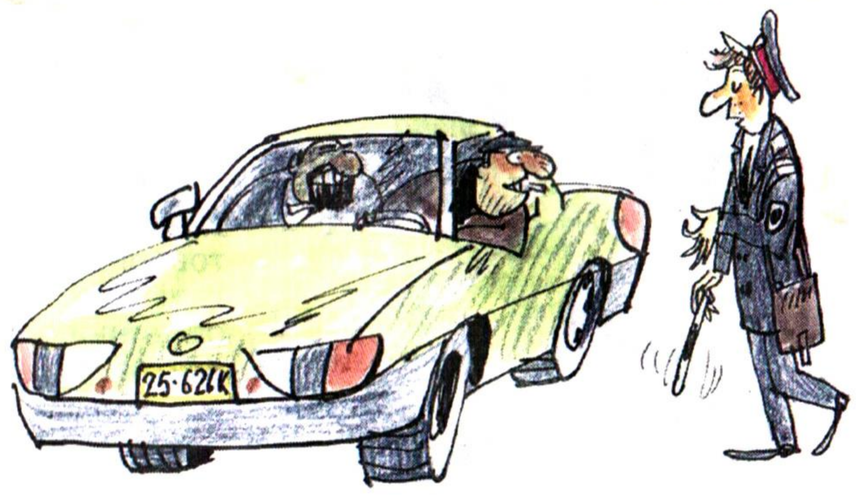

— Е-е-е... З вас... оце...
— Ти що, новенький? Чи, може, й зовсім не інспектор?

Микола КАПУСТА

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

— Мрія мого життя? Хоч раз донести зарплату додому...

Робота не вовк — в ліс не втече. Усього не переробиш. Давно ми так жартували? А зараз? Догосподарювалися до того, що й робота від нас втекла. Коли на нашому підприємстві зникли спершу зарплатня, а потім і робота — постало запитання: що робити?

Узяв я дволітровий термос окропу, баночку «Нескафе», цукор... Купив пластмасові стаканчики. Став біля підземного переходу у людному місці:

— Гаряча кава! Хто хоче зігрітися! Гаряча кава,— вигукнув.

— Ти чого тут припаркувався? — з-під асфальту виріс міліціонер.

— Безробітний,— відповідаю,— хочу хоч чим-небудь бути корисним суспільству. Може, хто змерз, то зігріється.

— Благородна в тебе ідея,— мовить міліціонер.

— Мрія мого життя,— пояснюю,— зігріти всіх людей.

— Я також хочу всіх пригріти,— замріяно мовить сержант,— але гріємо тих, хто платить. Так от, щоб збулися твої мрії, повинен спершу зігріти владу.

— Вам з цукром чи без? — запитую.

— Та ні,— він мені,— цього дьогтю я не п'ю. Ти, бачу, не розумієш, про що я мову веду?

— Та я ж тільки став,— пояснюю,— ще і стаканчика не продав.

— Ну добре, бізнесмен, розкручуйся. Я підійду пізніше.

Пішов страж закону. Продав я декілька порцій кави. Тут підходить здоровило у рясі. Дяк якийсь? Бог їх знає. Морда, як фасад університету Шевченка: і здорова, і така ж червона.

— Дай Боже, сину мій,— промовив він і перехрестився.

— Дай Боже,— відповідаю й від гріха подалі також перехрестився.

— Батюшка Онуфрій,— представився він. — Велику, бачу, сину мій, справу затіваєш. Тобі потрібно благословення Боже і покровительство.

— Запізнилися ви, батюшко,— кажу йому. — Покровительство вже взяли ті, що нас бережуть.

— Сину мій, держава відокремлена від церкви. І дах мирський не може дати ніякої гарантії. Тільки Божий дах дасть і спокій, і надію.

А кулак у нього, як дволітровий термос. Спробуй відмовити, міркую, так освятить, що за мить у Бога на приймі будеш.

— Немає ще у мене чим віддячити за вашу турботу,— пояснюю йому.

— Не хвилюйся, сину мій,— мовить.— Бог почекає.

Стало пригрівати сонечко, каву беруть неохоче. Аж охрип рекламувати каву, розповідаючи про її цілющі властивості. Підходить чоловік. Солідний. У костюмі. Сорочка біла, краватка. Віник у руці.

— Ти тут,— звертається до мене,— організував п'янку, а мені потім підмітати. До речі, тебе батюшка благословив? — запитує.

— Благословив,— відповідаю. — Із волі Божої навіть відстрочку мені дав. Щоб я розкрутився.

— А я тобі не батюшка,— мовить категорично,— і відстрочки не жди. Або давай на нового віника, або метися звідси.

— Скільки він коштує, цей санітар? — показую на віника.

— Ти що, бізнесмен, не знаєш скільки віник коштує?

Що вторгував — все пішло на віник. Будь проклятий той час, міркую, коли мені в голову стукнула думка оцим зайнятися. За день я все-таки продав каву. І ледве розрахувався з покровителями. Із порожніми кишенями і термосом повернувся додому. У під'їзді будинку заглянув у свою поштову скриньку. Там на мене чекало повідомлення: «Терміново з'явитися у районну податкову адміністрацію».

Звідки вже й там дізналися, що я бізнесмен?

Григорій СОЛОМОНЧУК.

Заєць-поліглот

Вечірня казка для дорослих

Сидить заєць Іван Іванович на пеньку край галявини і виє:

— У-у-у-у!..

Підстрибує до нього заєць Петро Петрович і питає:

— Що це ти робиш?

— Вивчаю вовчу мову,— каже заєць Іван Іванович.

— Тю! Дивак! Нащо тобі вовча мова? Невже думаєш вовка вмовити не їсти тебе? Послухає він! Дзуськи! Ха-ха!

— Нічого ти не розумієш! Зараз такий час, що без іноземної мови не проживеш. Інвестиції, менеджмент, лізінг... Навіть ті, хто рідною мовою балакати не втне, іноземні вивчають. Я ще й кенгурячу вивчаю. І жираф'ячу. До Австралії, до Африки поїхати хочу. У Африці, кажуть, капуста солодша за банани. А в Австралії морква завбільшки з дерево.

— Фантазер ти, Іване Івановичу! Мені й наша капуста до смаку! — і пострибав заєць Петро Петрович на капустяне поле вітчизняною капустою ласувати.

Аж тут лисиця Олімпіада Самсонівна з'явилася на галявині. Побачила зайця Івана Івановича і — за ним. Заєць, звичайно, навтіки. Забіг за густий кущ і звідти вовчою мовою:

— У-у-уб'ю-у-у!

Подумала Олімпіада Самсонівна, що там вовк, і чимдуж звідти дременула. Бігла через капустяне поле, де заєць Петро Петрович, замруживши від насолоди очі, хрумав вітчизняну капусту, і... Ех, чому, чому ви, Петре Петровичу, сміялися з Івана Івановича?!.

А заєць Іван Іванович зробив дипломатичну кар'єру і поїхав повноважним представником від Казкового Лісу у Міжнародну Організацію Зайців Усього Світу (МОЗУС).

На добраніч, дорогі читачі дяді й читачки тьоті! Обов'язково вивчайте іноземні мови. Знання мов має велике практичне значення, іноді навіть рятує життя. Тим більше, зараз існує методика вивчення мови навіть уві сні. Отже — на творчу добраніч!

Всеволод НЕСТАЙКО.

ДЕНЬ ВІДКРИТИХ ДВЕРЕЙ

День відкритих дверей відбувся у закритому акціонерному товаристві «Везувій». В результаті цього заходу на вулиці опинилось 80% колишніх акціонерів.

ДЛЯ ВАС, ВОДІЇ!

Приватне видавництво «Смолограй» випустило у світ практичний посібник «Водіння автомобіля у нетверезому стані».

Хроніка новин

ЗНАЙ НАШИХ!

На шести сотках першої-ліпшої дачної ділянки садово-городнього товариства «Гавайлівка» вирощують картоплі більше, ніж на всіх, разом узятих, дачах Канарських островів.

ДЕМОКРАТІЯ І КУЛЬТУРА

По-справжньому демократичною стала процедура складання іспитів в інституті культури. Малоприємний колись процес проходить тепер у формі невимушеної бесіди за столом, накритим студентами.

ВЧЕНІ — ЗАВЖДИ ВЧЕНІ

Науково-практична конференція «Роль і місце науки в перехідний період» відбулась в підземному переході Центрального району міста Столикого. Її активними учасниками стали місцеві продавці товарів ширвжитку з кандидатськими і докторськими ступенями.

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Ану, Петре, мотнись в магазин. Візьми пляшку і закусь. Перевіримо ступінь підробки грошей.

Олексій КОХАН

— З наступного місяця плата за гарячу воду знову збільшиться...

ФРАЗИ

- *Прокуратура займається тими, кому інші заздрять.*
- *Любов до фокусів - доказ того, що людина бажає бути обдуреною.*
- *Чим відрізняється вчений від невігласа? Вчений - скромніший.*
- *Обіцянка - один з видів оплати праці.*

Юрій РИБНИКОВ.

- *Буває, що свої погляди не тільки відстоюють, а й відсиджують.*

Аркадій ТОНДІЙ.

Радна САХАЛТУЄВ (тема Анатолія Василенка)

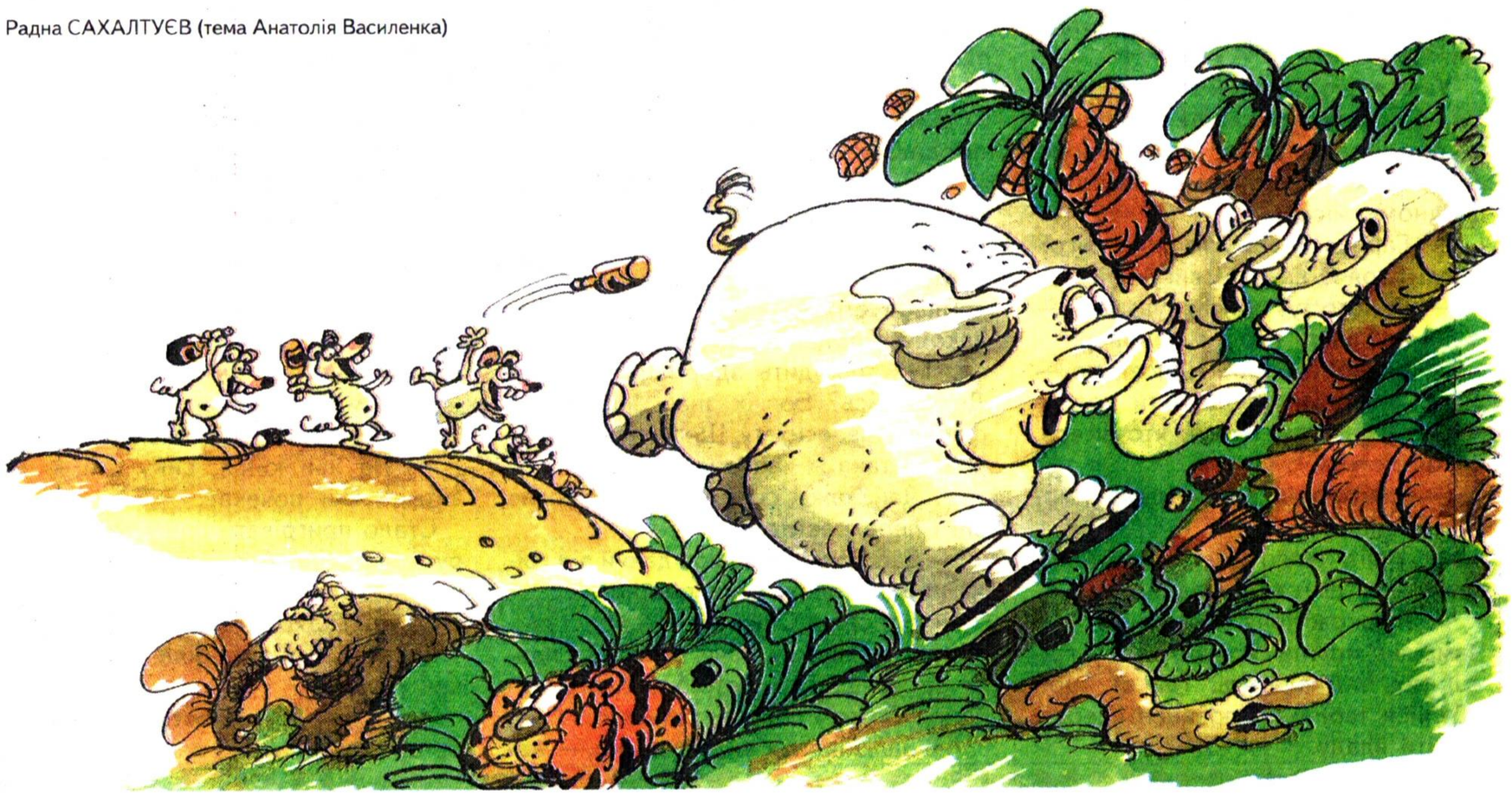

Кримінальні сюжети

Добрі люди

Усі ми знаємо цю істину: хочеш мати ворога — позич комусь гроші! Але істини істинами, а життя наше так влаштоване, що без позичок ніяк не обійтися.

Іван Степанович Прохорук позичив приятелю три тисячі гривень. Справа в тому, що приятель Данило Петрович Колесник вирішив купити машину. Віддасть, поклявся, за місяць. З процентами. Але, як кажуть у народі, боржник весело бере, а сумно віддає.

І коли минуло кілька місяців, Іван Степанович почав вимагати повернення боргу. Приятель ховався від нього, не відчиняв дверей, не відповідав на телефонні дзвінки, а його колеги казали, що Колесник захворів, поміняв роботу, виїхав в іншу країну у відрядження, потрапив у автокатастрофу і помер...

Так минув рік. Ця брехня настільки обурила Івана Степановича, що він твердо вирішив будь-що здерти з негідника свої гроші й навіть звертався в кілька інстанцій у пошуках справедливості. Добрі люди порадили один дієвий спосіб вибивання грошей із забудькуватих позичальників...

Добре випивши для хоробрості, Іван Степанович узяв з собою двох міцних хлопців. Увірвалися в квартиру колишнього приятеля. Він зажадав негайного повернення боргу:

— Якщо не повернеш — потрощу меблі!

І потрощили. Розбили телевізор, люстру, музичний центр, посуд у серванті. Побили Данила Петровича так, що сам «погромник» викликав колишньому приятелеві «швидку допомогу».

Тепер очікує громадянин І. С. Прохорук рішення суду. Інкримінують йому хуліганство. А також передрікають юристи, що замість повернення того боргу доведеться йому відшкодовувати матеріальні та моральні збитки.

О. ЧОБІТ.

м. Дніпропетровськ.

Украли сейф

Працівники фірми «Аган» півроку працювали без зарплати. Як мінімум, двічі на місяць хазяїн запевнював, що ось-ось гроші надійдуть на рахунок, і нарешті розплатиться він із ними. Але на очах колективу хазяїн крутив якісь свої оборудки, розплачувався із замовниками виключно готівкою.

— Якби він отак розраховувався з нами! — сказав один із колег Вадим Слабов, кивнувши на сейф.

Якось після робочого дня Вадим Слабов і Петро Колодій затрималися до пізнього вечора, дістали з «дипломата» пляшку із закускою і запросили повечеряти охоронця. Той не довго відмовлявся, а після другої-третьої відключився...

Півтори години вовтузилися колеги із сейфом. Не змогли відкрити. Зателефонували одному з родичів. Той прибув на машині. Отак утрьох сейф винесли, відвезли в гараж і відкрили...

Охоронник заприсягався — сейфа і в очі не бачив! Довго чухав потилицю. Дивувався, що шибки лишилися неушкодженими, замки та грати — цілими.

Слідчі висунули дві версії: або злодії пройшли крізь стіни, або це зробив хтось із своїх...

Врешті-решт колеги зізналися у скоєному. Пояснили, що зробили це через те, що хазяїн фірми Д. О. Поляниця не платив їм зарплати і, судячи з усього, платити не збирався. А в його сейфі знайшли вони близько тридцяти тисяч гривень...

— Ми згодні,— заявили колеги,— сісти на лаву підсудних, якщо з нами поруч сяде і злодій — хазяїн фірми, який поцупив у нас за півроку зарплату...

Д. КРАВЕЦЬ.

м. Донецьк.

ЗНАХІДКИ

Кожна людина мріє розбагатіти. Хоче вірити в чудо, в те, що одного дня виграє по лотереї, знайде скарб або, як мінімум, гаманець з грішми.

Приятелям, вісімнадцятирічним хлопцям, щастило. Щодня знаходили вони гаманці. Маленькі й великі, жіночі й чоловічі. Деякі виявилися напівпорожніми, а деякі, траплялося, повними грошей. Хлопці чудово одягалися, дозволяли собі дорогі напої й сигарети. Заходили в більярдну і казино. Їздили на мотоциклах.

І ніде не працювали, і не вчилися. Бо всі ті гаманці хлопці знаходили у... кишенях та сумках громадян, що мали необережність їздити з ними одним транспортом.

Якось затримали хлопців правоохоронці. В одному лише тролейбусі приятелі поцупили одразу три гаманці. Забрали їх у відділення. Молоді громадяни Віктор Соха і Геннадій Куралас твердо запевняли, що залізли в чужі кишені та сумочки абсолютно випадково.

А батьки гаряче захищали своїх нащадків. Батько Віктора, бізнесмен, наполягав, що в домі син і копійки не брав без дозволу. А мати Геннадія, працівниця солідної установи, стверджувала, що її хлопчик дуже чесний — ще й приносив іноді додому «окремі продукти»...

П. ЛАДКОВСЬКИЙ.

м. Одеса.

Гляньте направо...

На привокзальній площі коло автобуса енергійна жіночка об'являла в мегафон:

— Дорогі кияни і гості столиці! За три з половиною години ми здійснимо екскурсію по визначних місцях міста-героя Києва. Ви відвідаєте Золоті ворота, Києво-печерський державний історико-культурний заповідник, музей народної архітектури та побуту, жіночий монастир, Андріївську церкву з Андріївським узвозом, а також безплатну дегустацію національних напоїв і наїдків. Усього за двадцять гривень ви побачите, відчуєте велич і красу нашої столиці...

— Мабуть, речі доведеться здати до камери схову? — запитав екскурсант.

— Навіщо,— сказала екскурсовод.— Усі речі беріть із собою...

Нарешті автобус, заповнений вщент, рушив у напрямку вулиці Володимирської.

— Гляньте направо,— мовила екскурсовод,— ви бачите — державний університет імені Тараса Григоровича Шевченка! Наліво — оперний театр, а ще далі — Золоті ворота, філія Софіївського музею...

Екскурсовод трохи помовчала. І за кілька хвилин звернулася до екскурсантів:

— Перед вами — Андріївська церква, музей — пам'ятник архітектури вісімнадцятого століття. Ось тут ви вийдете і неквапливо пройдетесь Андріївським узвозом, познайомитеся з визначними пам'ятками. А внизу, на Подолі, якраз на виході із узвозу ми з водієм чекатимемо вас біля автобуса. І продовжимо маршрут...

Довго чекали на автобус екскурсанти. А потім повернулися на привокзальну площі і розпитували всіх, хто причетний до організації екскурсій по місту. Врешті-решт відгукнулися стражі порядку...

Виявилось, не вперше здійснювали подібні екскурсійні поїздки водій Ф. Я. Кобза з його подругою В. І. Орлик. При обшуку у Кобзи дома, крім речей, поцуплених у екскурсантів, виявилось ще й кілька десятків парасольок. Мав водій отаке-от хобі — колекціонував парасольки.

І. БУРЯКОВСЬКИЙ.

м. Київ.

ОСТАННЯ НАДІЯ

Лікар каже черговому пацієнту:

— Розслабтесь і розкажіть мені про ваші біди...

— Ах, лікарю, ви — моя остання надія! Невже і у вас не знайдеться ста гривень до зарплати?

НАТЯК

Пасажир потяга «Луганськ—Київ» одержав по пиці від провідниці, коли натякнув їй щодо постелі...

ЗУСТРІЧ

Зустрічаються під куполом цирку два гімнасти. Один другому:

— Ну ти козел! Якого біса ти стрибнув? Твоя ж черга ловити!

У ВОРОЖКИ

Пішов чоловік до ворожки:

— Допоможіть! Жінка моя все «пиляє» й «пиляє»! Ніякого спокою!

Ворожка дає йому пляшку зілля і каже:

УСМІШКИ З КОНВЕРТА

— Дружина його вип'є — і зникне!

Наступного дня чоловік прибігає до ворожки і кричить:

— Ну що ви наробили — дружина зникла!

— Зникла? — каже ворожка. — То які ж до мене претензії?

— А голос-то залишився!

ПИЙТЕ ВОДУ!

Група вчених довела, що найкращі ліки — вода. Для експерименту дві групи мавп заразили грипом. Мавпам першої групи давали воду, і всі вони повністю видужали за тиждень. Мавпам другої групи не давали води, і вони померли в муках за кілька днів. Пийте воду, панове!

НОВЕ РОДОВИЩЕ

Недавно в Україні розвідано нове родовище нафти. Нафта знаходиться в цистернах, які з великою швидкістю рухаються залізницею з Росії в Західну Європу.

ВДЯЧНИЙ ПАЦІЄНТ

Приходить до хірурга пацієнт і зі словами вдячності виймає з пакунка і ставить на стіл марочний коньяк, мускатне шампанське, ікру, балик... Лікар:

— Слухайте, шановний! А хто вам дав право розпоряджатися моїми грішми?

ЗАХОПИВ АВТОБУС

Позавчора близько дванадцятої екскурсовод Нехатько захопив автобус із туристами і три години утримував як заручників, розповідаючи нещасним історію рідного краю.

Надіслав О. КРИВОБОК.

м. Полтава.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Ти б, Василю, менше пив, то й халепи не було б...

— Та мовчіть, діду. Он у вас і ноги немає.

Олександр МІХНУШЕВ (тема Івана Савлюка)

— Синку, ти можеш добре вчитися?

— Не знаю, тату, не пробував.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Весела я людина. Дуже люблю гумор. Але, як той казав, не до жартів рибі, коли її під жабри гаком зачепили. Лікарі мені сказали: «Лягайте на операцію!» І ось тут мій оптимізм розтанув. Бо живу я від зарплати до зарплати. А ліків довелося накупити на чотириста гривень. Це спочатку. А після операції — вдвічі більше. Самому хірургу треба дати п'ятсот гривень. А триста п'ятдесят віддав лікарні. Ще й заяву примусили написати: «Добровільно вношу гроші на потреби відділення...»

Я впевнений, що в Міністерстві охорони здоров'я чудово знають про всю цю подвійну арифметику. З одного боку, треба виживати медикам, а нам же як?

Д. СТОВБИЧЕНКО.

Черкаська область.

Трускавецькі водограї

Уже сто сімдесят літ люди навідуються до Трускавця. Рахую від початку заснування гідромінерального курорту. Навідуються, аби підлікувати безліч частин організму, які не можна замінити протезами. Звісно, ви відразу подумаєте про печінку. І правильно зробите.

Але їздять у цей неповторний куточок Підкарпаття і з іншою метою. Жінки, відомо, більш схильні до забобонів, і деякі з них приїздять, щоб посилити на чоловіків невідпорну дію своєї вроди. Цьому дуже сприяє, за чутками, одне джерело. Інше призначене, щоб ту вроду (якщо вона є) удосконалити. І я вам скажу, мабуть, у цьому щось є, бо на місцевому вокзалі під час прощань ще три тижні тому незнайомих людей проливаються ріки сліз. Не сумнівайтесь: сильно закохалися! А вдома ж діти, жінки, чоловіки, тещі, свекрухи... Все забуто — подіяла трускавецька мінеральна вода, перед якою не встоїть навіть скорботне передчуття майбутнього сімейного мордобою.

Та діє вона, трускавецька вода, не тільки в такий дивовижно-казковий спосіб. Он на деяких нових українців вплинула так, що одним реченням і не перекажеш. Але спочатку дозволю собі кілька рядків на історичний спогад. За бабці Австрії, гонорової молодиці Польщі, небіжчика Радянського Союзу, коротше — ніколи всі ті «Едварди», «Юзі» та десяток інших джерел не належали комусь одному на принципах приватної власності. І цісарі, і генсеки розуміли, що та вода — дар Божий, який не можна забрати із собою у домовину чи передати у спадок. Бо лікувальна вода — народний набуток.

Пам'ятаю, десь наприкінці XX століття Трускавець облюбувала для своїх прогулянок навіть дика свиня Фрузя. Гаспидночорна тварюка кілограм на 150 вешталася між джерелами, жебракувала, пила «Юзю» і спала під боком у «Едварда». З вродою, правда, у неї нічого не вийшло, але Фрузя, дарма що свиня, та ще й дика, ні разу не спробувала поширити свій суверенітет над джерелами (вибачте, що так мудрагельки висловлююсь, але то данина часові). Взагалі вживалися тоді між собою і люди, і свині.

Сподіваюсь, спогадів досить. Перейдемо до наших сучасних справ. Отож, ми встановили, що Трускавець живе за рахунок води, славен нею, і поки джерела не замулились, можна розраховувати на світлі перспективи. Даремно кажуть(у нервах чи недоброзичливці), що наших краян дурить той, хто хоче, що вони нагадують аборигенів австралійської пустелі. Протестую! Хто так думає — сам йолоп царя небесного. А хто, крім нашого Богдана Аксентійчука, в Австро-Угорщині, Польщі, Радянському Союзі домислився до того, що було би непогано ті джерельця та й приватизувати! Ото грошики потекли б до кишені!

Стривайте, забув сказати, що пан Богдан нині — генеральний директор закритого акціонерного товариства «Трускавецькурорт», створеного шляхом реорганізації об'єднання «Трускавецькурорт». До статутного фонду входить майно курортних закладів, що раніше належало ЗАТ «Укрпрофоздоровниця». Є тут частка і держави, і трускавецької громади.

І ось очолюване Богданом Аксентінчуком ЗАТ «Трускавецькурорт», у жовтні минулого року звернулося до міського голови Богдана Матолича (тепер він уже екс-голова) з проханням оформити право власності на об'єкти нерухомого майна. І подало їхній перелік, який укладається у 124

Радна САХАЛТУЄВ (тема Анатолія Василенка)

— А я, Сидоровичу, і не пам'ятаю, чи вже одружений, чи ще ні...

Олексій КОХАН

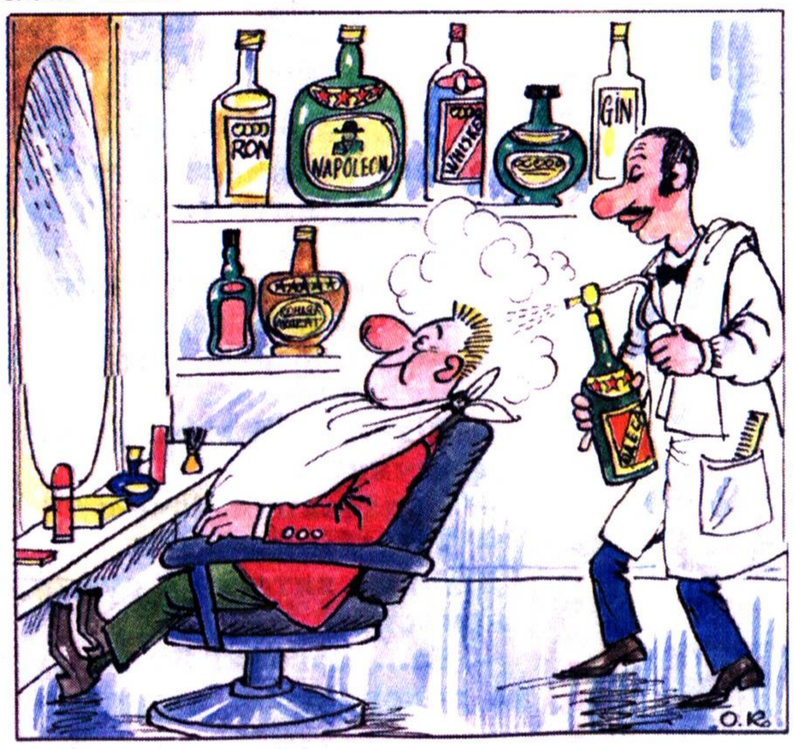

Із записок сучасного Ціцерона

◆ Ніщо так не втомлює, як активний відпочинок.

◆ Якщо казка стане дійсністю — кому вона тоді буде потрібна?

◆ Героїчна праця небезпечна тим, що в її процесі плодяться герої, а не трудівники.

◆ Запасся псевдонімом. Так, на чорний день.

◆ Ганяються за еліксиром молодості. Еліксир старості приходить сам.

◆ Від кривої палиці не чекай рівної тіні.

◆ До нас уже й Золота Орда приходила, а ми все ще бідні.

◆ Помилки, що часто повторюються, стають непорушним правилом.

Валентин ЧЕМЕРИС.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Які дівчата!
— Ні, ти поглянь: як стоять, як стоять!

ПЕРЧИНКИ

ПІЛЬГИ ПЕНСІОНЕРАМ

Депутати Республіки Макогонія щойно ухвалили закон, який встановив нові пільги для пенсіонерів. Тепер їм можна стояти під стрілою працюючого крана, у транспорті, що рухається, притулятися до дверей, які автоматично відкриваються, а також переходити дорогу у будь-якому місці, і навіть на червоне світло.

Василь КРИМЧАК.

СУПЕР

У Бананowому Маразмадорі затверджено нове почесне звання «Заслужений суперпатріот». Його будуть отримувати письменники, що не вміють писати, але пишуть, співаки, що не мають голосу, але співають, депутати, що думають лише про те, як набити свої кишені, але всі — виключно із високих патріотичних почуттів.

Олександр ПЕРЛЮК..

пункти. Пан Матолич наклав візу, аби відповідні клерки «підготували матеріали на розгляд виконкому». І всі разом, тобто два пани Богдани, заледве не пропхали справу. Гальмівним виявився момент, коли реєстр зі 124 позицій потрапив на очі громадськості — депутатів різних рівнів, у яких, навіть лисих, заворушилося волосся.

Що ж входить до списку «124»? А майже все, що є в Трускавці. Хоча..., хоча це, мабуть, надто сміливо сказано: дещо залишається міським різночинцям. А закрите акціонерне товариство на чолі з гендиректором Аксентійчуком накладало дань на все, що збудоване на курорті з давніхдавен до наших днів, включаючи і джерела, корисні для фізіономій і печінок. На тому ж папері дописано до 124 позицій «обладнання джерел і свердловин». Розумієте, ніби оте обладнання і не входить до реєстру, позаяк дописане, а не надруковане, але якщо його затвердять, то, звісно, аж загуде в аж надто закрите товариство. А якщо так, то нафтуся, що налилася з крану у ваше горятко, буде коштувати... Цінники ще не затверджені, але якщо кран відійде у відання ЗАТ «Трускавецькурорту», то зробити це — як плюнути.

Я написав: «аж занадто закрите товариство». Не гримайте на мене за ці слова, панове фахівці акціонерних об'єднань і зрощень. То я від досади. Річ у тім, що рядовим працівникам ЗАТ, які у статуті заховані за загадковою фразою «Інші засновники», вершителі долі — керівники товариства відвели аж... 0,174% статутного фонду. Це нагадує смішну історію одного американця, який, маючи одну акцію, називав Рокфеллера, якому належать десятки тисяч їх, колегою! А що ж тут неправильного? Все правильно. Тільки смішно.

Смішна й заява пана Аксентійчука, що в 2002 році «плануємо понад 200 тисяч гривень дивідентів виплатити нашим співвласникам». Лишається тільки нез'ясованим: оті 200 тисяч грн. припадають саме на власників отих 0,174% статутного фонду чи на всі 100%, а на 0,174% — бери ручку і підраховуй. Я не сильний у математиці, але, думається, цифра «інших засновників» здивує своєю мізерністю.

Трускавець, куди уже 170 літ навідуються люди, аби відпочити, не знає нині ні спокою, ні відпочинку. ЗАТ на чолі з паном Аксентійчуком поспішає якомога більше прихопити об'єктів курорту. І то, повторюю, терміново, покладаючись на досить могутніх колег (не в американському значенні) у Києві. Можна було б торкнутися і цієї галузки теми, але немає на те достатньо журнального паперу. Скажу лишень, що поспішливість бізнесовців пояснюється, крім всього іншого, тим, що от-от Верховна Рада має прийняти відповідний закон з правового режиму власності. І ще до нього треба «вийти в дамки», тобто майбутній закон тільки занотує дійсний стан справ, якого прагнуть досягти на водах до його прийняття.

Про все це борсання пише галицька преса, говорять, похитуючи головами трускавчани, аби, як мовиться, піп не програв парафії... Але скільки вже раз так було, що одні голови хиталися, а інші робили своє.

Може, це не естетично, може, не шляхетно, навіть брутально, але я ностальгічно згадую дику свиню Фрузю.

Володимир ПАЛЬЦУН.

Вінегрет із перцем

Ернст ЛЕЩЕНКО

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

Георгій МАЙОРЕНКО

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

— Гласність?! Так це ж не телефонна розмова!

Олексій КОХАН

Олександр МІХНУШЕВ (тема Анатолія Василенка)

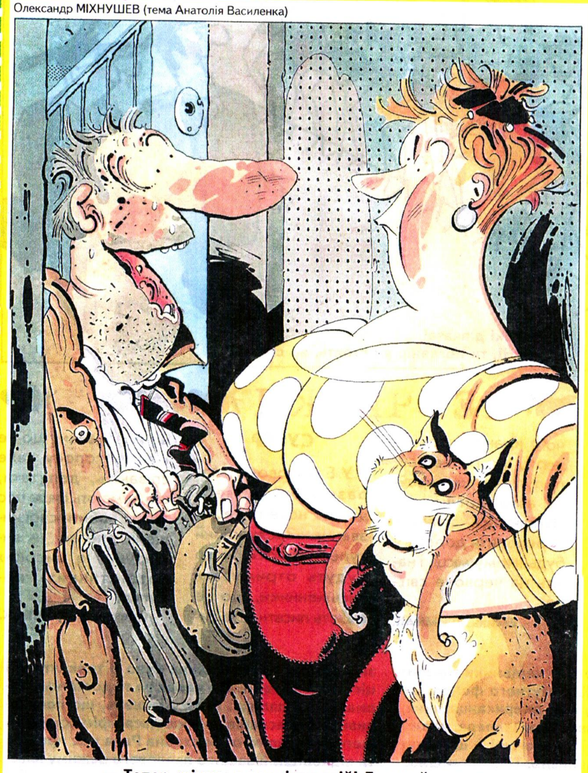

— Тепер, жінко, я повністю твій! Днями й ночами будемо разом: мене на роботі скоротили...

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

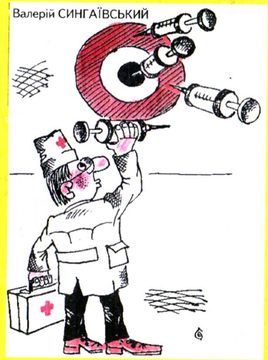

Георгій МАЙОРЕНКО

Народні усмішки

НЕ ПОСТАРІВ

— Куме, давненько я не бачив твоєї тещі. Постаріла...

— Тихіше, почує — попаде нам на горіхи. Язик у неї аніскілечки не постарів.

Почув і записав Роман КРИКУН.

ДОКОНАВ

Юнак зустрічає на вулиці чарівну дівчину, хоче познайомитись.

— Дівчино, а яка година?

— Ну, десять годин...

— Дівчино, а як вас звати?

— Ну, Карина...

— Дівчино, а можна ваш телефончик?

— Подзвонити хочеш?

— Так! Так!!!

Дівчина витягує з сумки стільниковий.

— На... Дзвони! Як же ти мене доконав!

ЯКЩО НЕ ВІРИШ

Податковий інспектор допитується в чоловіка:

— У вас така малесенька зарплата, а ось у декларації маєток дорогий! Звідки ви взяли такі гроші?

— А я на рибалці зловив золоту рибку. Ну й попрохав маєток!

— Ви що, ідіот? Думаєте, я в цю казку повірю?!

— Не вірите? Поїхали маєток покажу.

Почув і записав Віктор РЯБУХА.

ДРУГА КНИГА

— Ось піду на пенсію... Закінчу свою другу книгу...

— О, ви пишете?!

— Ні, я читаю...

Почув і записав Микола СКОРОХІД.
м. Охтирка.

КОМАНДА

— Люсю, чому ти вирішила виходити заміж за військового?

— Бо для них команда — закон.

ПОГАНА ОЗНАКА

П'яний чоловік до жінки:

— Сьогодні мене не чіпай.

— Чому?

— Я на роботі розбив дзеркало.

— Ну й що?

— То погана ознака, можемо посваритися.

Почув і записав Іван МАРТИШКО.

Георгій МАЙОРЕНКО

Анатолій ВАСИЛЕНКО

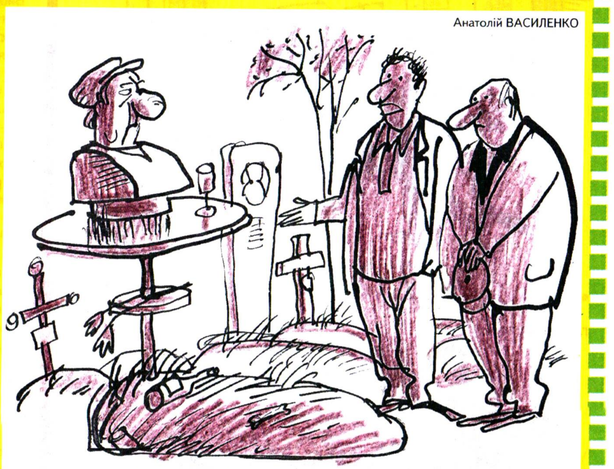

— Іван сам вибирав проект свого пам'ятника.

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

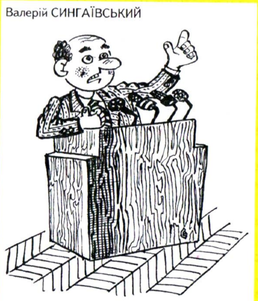

— Я знаю чим нагодувати народ! Але чи буде він це їсти?

Георгій МАЙОРЕНКО

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

— Моя жінка худла, лікарю, за вашим методом. І ось що від неї залишилося.

Володимир АДАМОВИЧ

Олексій КОХАН

Сергій ФЕДЬКО

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Анатолія Василенка)

— Надворі темно, ліхтарі не горять, кругом підозрілі типи... Довелося для хоробрості випити.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Кому ритуальні послуги?

Георгій МАЙОРЕНКО

Друже Перче!

Здавалося б, треба тільки вітати прагнення нашого Міністерства освіти комп'ютеризувати всі школи. Я теж — за!

Але ж треба бути реалістами. Всім відомо, що ті ж школи ми не можемо забезпечити навіть підручниками. Ця забезпеченість становить усього 70 відсотків. Отож і виходить: «Ще не перескочили, а вже кричимо «Гоп»!

О. ГНАТЕНКО.

м. Суми.

Олексій КОХАН

— Оце такий у мене тепер язик після виборчої кампанії...

Вітаємо ювіляра!

НАШОМУ ОДНОПЕРЧАНИНОВІ, письменникові-гумористові, лауреатові премії ім. Остапа Вишні ІВАНУ ЙОСИПОВИЧУ СОЧИВЦЮ — 85.

У славну ювілейну днину цю
Вітання шлють сердечні Сочивцю
Знайомі, друзі, читачі; а з ними
і ми, одноперчани-побратими.

СМИК У ТАВЕРНІ

ГУМОРЕСКА

Вибір випав на Грецію. Чому? А тому, що хоч і туманно вже, але в пам'яті Федька засіло щось про цю країну з шкільних років. Греція чи Еллада — це середземномор'я, це місце високої стародавньої культури. Тут міфічні боги й богині, видатні філософи й поети, олімпійські ігри, Олександр Македонський — всього не збагнеш.

От Федько Смик і поїхав. Полетів тобто. А польоту того — сів у м'ягке крісло, перекусив з рук стюардеси-красуні, задрімав після бокальчика коньячку і вже тобі Афіни. Зі своїм славнозвісним Акрополем.

Та Смик з самого прильоту не зацікавився ні столицею Греції, ні відомими Салоніками. Це відкладалося на потім. Його не цікавили місця, де нашого брата аж кишить, де ти можеш лишитися непоміченим. Ще вдома хтось йому нараяв тихе й екзотичне містечко Греції — Нафпліон, що лежить між горами й пляжами Егейського моря. Де безліч приїжджого люду і безліч таверн.

Доки взгір'ями й низинами їхали автобусом до Нафпліону, Федька мучила думка: «Ну чому це, як якийсь філософ Платон чи Сократ, то неодмінно грек? Чому, як поет зі світовим іменем, то грек? Чому, як полководець незрівнянний, то грек? Чому, як слово якесь чуже в нашій мові, то грецьке? Чому, нарешті, якийсь Попандопало в нашій комедії «Весілля в Малинівці», теж грек?»

Та ось Смик гарненько й швидко влаштувався в готелі. І не в якійсь там односпальній кімнатці, як десь у нашій Білій Церкві, а в апартаментах. З усіма зручностями. Та не сидіти ж тут, коли ось поруч море, пляжний пісочок і...

Але до пляжу Федько не дійшов, бо ніби спіткнувся об першу ж таверну, чимось схожу на наші колишні забігайлівки. Кімнатка, модерний буфет із безліччю пляшок, під тентом пластикові столики й стільці. І господар — опасистий грек, що, як павук на муху, чатує на відвідувача. Їх у нього поки один. І той ніби задрімав із газетою.

Федько ледь зробив крок до столика, як господар мало не в обійми вхопив його, підставляючи стілець і торохтячи незрозумілою скоромовкою. Не володіючи ні грецькою, ні турецькою, ні ще якоюсь, Смик добре володів міжнародною мовою жестів. Тому в якусь мить на столику стояла закуска, пляшечка оранджу і, більш схожа на наперсток, чарочка міцного.

Смик подивовано похитав головою і подумав із іронією: «От тобі й мудрий грек, а йому й невтямки, що наші люди з наперстка не п'ють». Подумавши так, він показав хазяїнові на чарочку, підняв догори руку, вистави чотири пальці. Грек, хоч і дещо злякано, похитав на знак згоди головою і кинувся до шинквасу. Зливши чотири чарки в склянку, Федько перехилив і випив горілку, що надто відганяла анисом. Він занюхав білим хлібцем і взявся до закуски.

Опасистий грек і той, що з газетою, одночасно вражені побаченим, захоплено дивилися на новачка, з чого Федько порадів і навіть запишався: «Ага, Платони й Сократи! Ще такого не бачили? Та я вам ще й не таке покажу!»

— Подай ще дві порції! — весело глянувши на хазяїна таверни, підняв два пальці Смик.

Повертаючись із пляжу, де й водичка, як оксамит, де й пісочок золотий, Федько, поминувши всі таверни без уваги, завернув до тієї, до першої. І побачив диво-дивне. Тут згуртувалось чимало цікавих. І не лише греків, а й чужинців. Хазяїн їм щось розповідав. А натовп явно чекав якогось дива. А тим «дивом» він сам і є. «Ага,— зрадів Федько,— ось уже й пішов гук по Європі».

Побачивши свого відвідувача, опасистий грек запросив усіх до столиків, а сам шанобливо зустрів Смика і посадив його на почесне місце. Видне з усіх боків. Уже знаючи запити свого гостя, налив йому велику склянку міцного, поставив закуску і навіть ласкаво торкнувся плеча. Відвідувачі простежили, як ефектно Федько перехилив чарку, дружно закивали головами і видихнули з себе: «О-о!»

Коли все вгамувалося, дехто з публіки підходив до Федька, тиснув руку і цікавився, звідки він і чи не чемпіон він у змаганнях на вживання міцних напоїв?

Смик, як міг, пояснював, звідки приїхав, і що ніякий він не чемпіон, а зайняття його віднедавна — бізнес.

День чи два по тому у Нафпліоні відбулося збіговисько власників усіх таверн. На ньому, як і належить грекам-мудрецям, виробили графік відвідин Смиком усіх таверн, аби прибутки (виручка) розподілялися рівномірно. Бо в кого сьогодні Смик, там і публіка.

Порядні греки потурбувалися і про самого Федька. Перша чара наливалася йому без оплати. З того Федько, звичайно, порадів і проникся до греків повагою. З ним тепер віталося багато мешканців міста, а слідом бігали зграйки цікавої дітвори.

Що його мучило, так це те, що мало хто втямив, з якої він країни. Дехто навіть твердив, що він не то ірландець, не то навіть ісландець. «А ще вони філософи! — дорікав Федько. — Та Бог з ними, колись зрозуміють. За один приїзд в Європу не впишешся!»

Іван СОЧИВЕЦЬ.

Георгій МАЙОРЕНКО

— Бізнесмен Нявченко у нашому районі всю нерухомість приватизував!

Анатолій ВАСИЛЕНКО

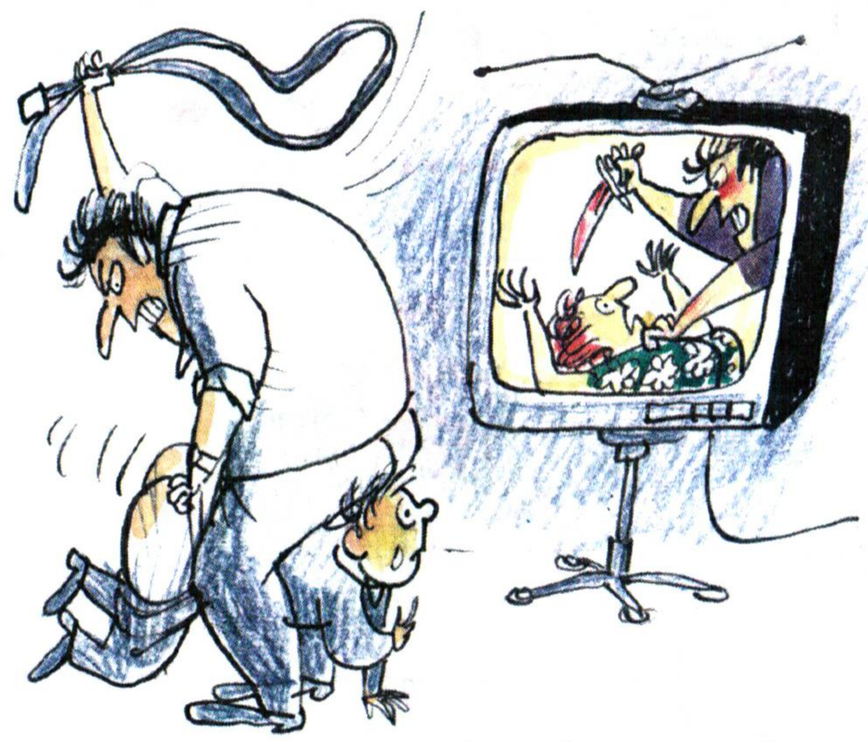

— А не дивись фільмів жахів, не дивись!

Микола КАПУСТА

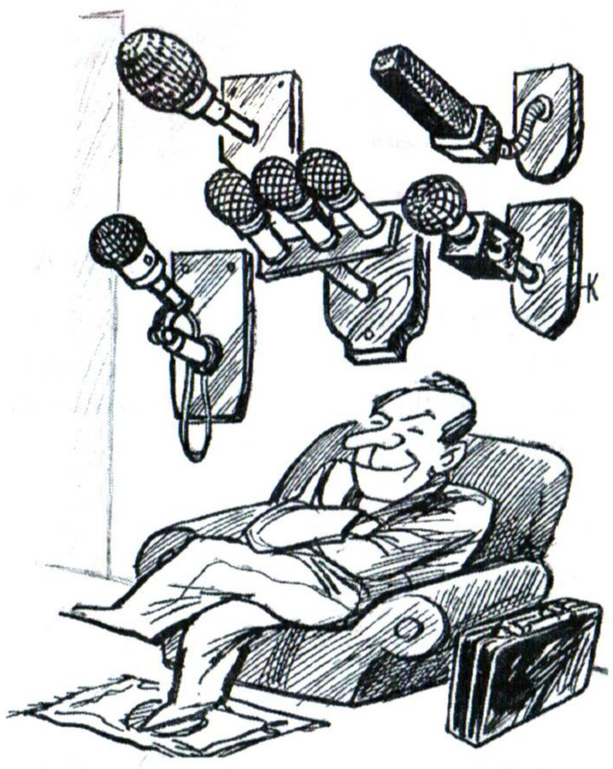

ВИШНІВСЬКА АТЕСТАЦІЯ

БУВАЛЬЩИНА

В краватці, саме до моменту,—
Стрічать гостей столичних звик!—
Остапа Вишню по райцентру
Веде поважний Керівник:
— Це школа в нас, а це — книгарня,
Он там пекарня — двійко труб...
Музей місцевий, перукарня,
А он ото — новий наш клуб...
А тут — зверта увагу Вишні
(Ну прямо шовком вишива!) —
Будинок буде в нас найвищий,
Як «небошкрьоби» в СеШеА!..
На жаль, зросли на цеглу ціни —
Це найболючіша з проблем! —
Ми грошей нашкребли на стіни,
На дах ніяк не дошкребем...
Всміхнувся Вишня хитрувато,
Насунув кепочку на лоб
Й недобудівлі атестата
Враз припечатав:
— Недошкрьоб!..

Володимир ЧУБЕНКО.

м. Запоріжжя.

Друже Перче!

Унікальну плавку провели нещодавно металурги маріупольського комбінату «Азовсталь». В одну з мартенівських печей було завантажено майже дві тонни підроблених гир, які комісія з контролю за торгівлею конфіскувала на базарах міста.

Я ж оце подумав: а якщо на «Азосталь» постійно звозити з усієї України такі гирі? Мабуть, на металургійному гіганті була б велика «запарка»...

М. ЖУКОВЕЦЬ.

м. Мелітополь.

Весна!.. Усе цвіте, буяє, сміється... І Перець радіє. З'являються все нові й нові автори. Волинянка Світлана Кучма уже дебютувала на наших сторінках з прозовою гумореской. А оце спробувала себе і в карикатурі. Сьогодні ми друкуємо і малюнки Івана Моцара з м. Полтави та Валерія Іоніцоя з м. Чернівців. З «Візиткою» у нас і Валентин Ягодзинський з м. Кіцмані Чернівецької області.

Нехай, друзі, натхнення приходить до вас не лише весною!

ВІЗИТКА

ГУМОРЕСКА

Їду я якось на своєму білому 600-му «Мерседесі» — тобто сиджу на задньому сидінні. А за кермом мій перший помічник і особистий шофер Васько. Шофер-ас! Я його у одного мого приятеля відкупив.

Дивлюся у вікно, посміхаюся собі: надворі сонечко, весна у розпалі, дівчатка у міні-спідничках шастають сюди-туди, фірма моя процвітає. Що треба людині для щастя?

Зупиняємось біля моєї фірми. Аж раптом два «бугаї» — з кастетами й гумовими кийками. «Обробили» нас точно й методично, як по програмі, і п'ятами накивали. Тільки їх і бачили.

— Ви як, живі? — стогнучи, питає Васько.

— Здається,— застогнав і я.

— Ось візитку залишили,— протягнув він мені картку.

Підбитим оком подивився я, а на ній лише три слова: «Привіт від Льолика!»

— Хто такий? — подумав я в вголос. — Може, це Льолик П'явкін — директор комерційного банку. Ви ж у нього кредит брали? — прикинув Васько.

— Та ні, з ним у нас все о'кей, позавчора на «стрілці» був — відстрочили кредит.

— Тоді — Льолик Загорайко — компаньйон ваш колишній. З ним ви, здається, прибуток не поділили?

— Ти що? З глузду з'їхав? Загорайка ще тиждень назад підірвали разом із автомобілем!

— А... Я й забув,— згадав шофер, зітхнув і замислився.

Я теж наморщив лоба. «Хто ж міг би бути?» Думки так і літали.

Льолик Голобосинський, з податкової? Та ні, він би діяв не так. Їм не потрібно — чужими руками. Вони своїми душать... Може, Льолик Захребетнюк — лідер місцевих «відморожених»? Але з ним повинен був домовитись Льолик Пийлишвода — лідер місцевого рекету. Йому я «відстебнув» на два місяці наперед.

Деякий час мовчали, похмуро було на душі, хоч сонечко припікало прямо в голову.

— Ох, дурень я! — раптом ляснув себе по лобі мій шофер. — Як я раніше не здогадався?! Це ж Льолик Кийко! Лейтенант з «Беркута» — чоловік моєї колишньої дружини. Давно вже обіцяв мені... За те, що я з нею розлучився, а він тепер мучиться...

Васько широко по-дитячому посміхнувся і переможно ляснув мене по плечу.

— Тобі то, може, й по заслузі. А мене за що?! — застогнав я, тримаючись за щелепу.

Валентин ЯГОДЗИНСЬКИЙ.

Світлана КУЧМА

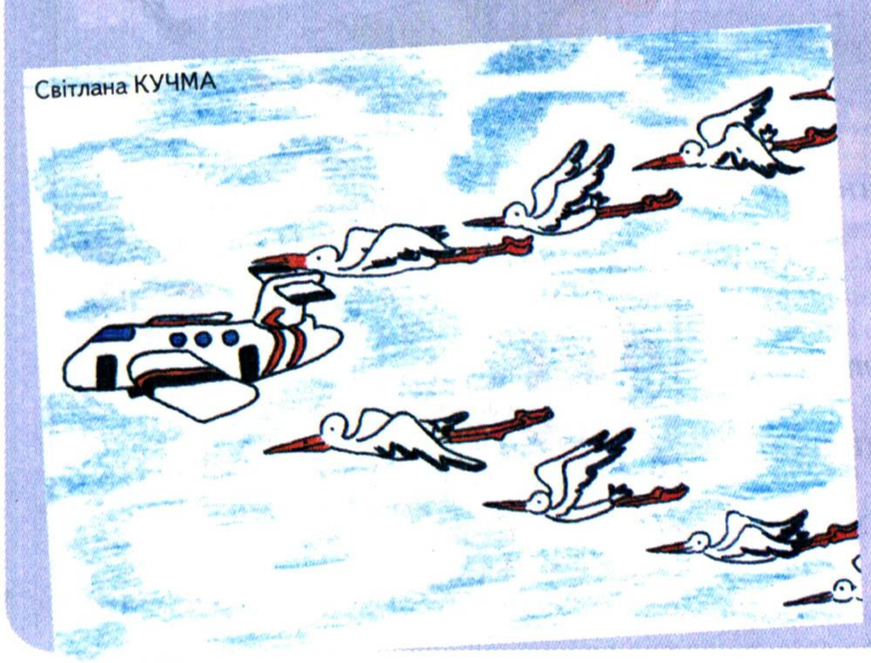

Валерій ІОНІЦОЙ

Іван МОЦАР

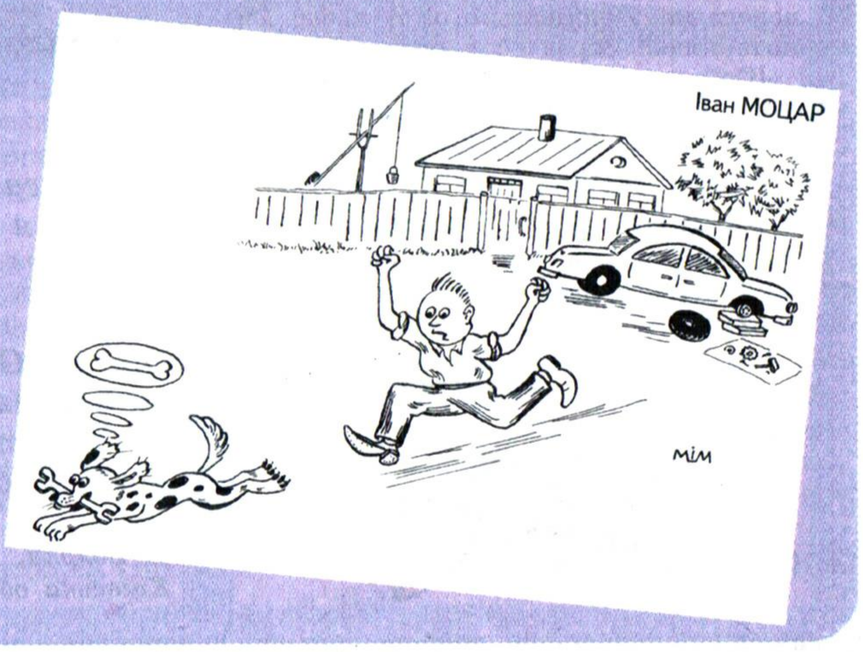

ПЕРЧЕНЯ

ЯК ЗАЄЦЬ СЛОНА ЗАХИСТИВ

В'єтнамська народна казка

Зустрілися якось тигр і слон.

— Ми з тобою найсильніші,— каже тигр.— У цих лісах і горах нас усі звірі бояться. А давай позмагаємося, хто з нас перший.

— Як?— запитує слон.

— Будемо стрибати через он той струмок,— запропонував смугастий.— Хто не перестрибне, той і програв.

— Гаразд,— погодився слон.

— Але це ще не все.— продовжував тигр.— Хто програє, той прийде завтра та лісову галявину, щоб ним можна було поснідати.

— Я ж м'яса не їм,— каже слон, зрозумівши, що потрапив у халепу.

— Ну, ще можна потоптатися по переможеному ногами,— додав тигр.

Нікуди діватися слонові. Довелося стрибати. Тигр, зрозуміло, спритний, а слон важкий. Смугастий легко перестрибнув через струмок. А слон і до середини не долетів.

— Програв, програв!— застрибав тигр.— Про домовленість пам'ятаєш? Завтра чекаю тебе на галявині.

Зажурився слон. І побрів собі лісом. Аж тут назустріч йому заєць:

— Чому невеселий, дядьку слон!

Розповів йому слон про змагання і ще дужче зажурився.

— Я вам допоможу врятуватися від ненажерливого тигра.

Слон подивився на маленького зайця і тільки усміхнувся.

— Ви не смійтеся, а робіть так, як я скажу. Завтра прийдіть на галявину і задеріть догори ноги — наче мертві. А я наліплю на себе усілякого листя і залізу на вас.

Так вони і зробили. А тигр прокинувся вранці і побрів до галявини, смачно облизуючись.

Підходить і бачить — лежить мертвий слон. А на ньому якесь мале страхіття стрибає і кричить: «Смакота! Давно я так не снідав!».

Злякався тигр — і тікати.

Побачила це мавпа і каже:

— Дядьку тигре! А давайте вдвох підійдемо на галявину. Удвох не так страшно.

— А й справді!— погодився тигр.— А ти мене не обдуриш? Підведеш до галявини і втечеш...

— Не втечу... Прив'яжіть мене ліаною до своєї лапи.

Зв'язалися вони, йдуть...

Заєць побачиш те, але не розгубився і грізно закричав:

— Гей, мавпо? Де ти ходиш?!! Мені вже набридло тебе чекати! Твій батько винен мені аж десять тигрів, а ти ведеш мені однісінького! Я цього не потерплю!!! Зараз обох розірву!

Ще дуже перелякався тигр і як дремене. І мавпу-порадницю потягнув за собою. Лихо їй було б, якби не вдалося відв'язатися і заскочити на дерево.

Так заєць слона порятував, а в народі відтоді кажуть: «Хто мавпу слухає, той і десять тигрів може заборгувати».

Переповів М. ЯВІР.

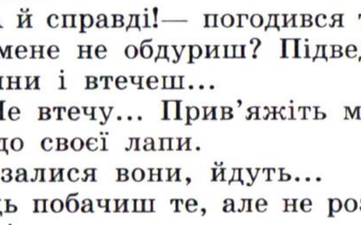

ЗА ТАЛІЮ

Оксанці чотири роки. Її запитали:

— Тобі молоко в чашечку налити чи в склянку?

— В склянку,— каже дівчинка.

— Але ж її незручно тримати, вона без ручки.

— А я її за талію!

НЕВДАЛИЙ ДЕНЬ

Пізно ввечері батько прийшов із роботи.

— Ну, як, Толику,— питає він сина,— добре провів день?

— Ні,— відповідає той.— Я весь день слухався маму.

Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ.

РЕБУС

У цьому ребусі зашифровано серболужицьке народне прислів'я.

Склав П. МИШКО.

СТРАШНА БУКВА

Взяв Букварик дід Гусак
й гусенятам каже так:
— Будьте всі уважні, діти,
Букву «С» почнемо вчити.

Перед ними гордо став
— С-с-с!— сердито засичав.
Гусенята налякались —
І за гускою сховались.

МАЛЮВАВ ТИМКО СОБАКУ

Сусідського Біма
Тимко малював,
Який на подвір'ї
Його налякав.
Малює і лапи,
І хвостик-калач.
— Де ж зуби, Тимоше,
В собаки, пробач?

— Беззубий хай буде,—
Тимко засміявсь,
— Штанів щоб не рвав,
І щоб більш не кусавсь.

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.
с. Кричильськ
Сарненського району
Рівненської області.

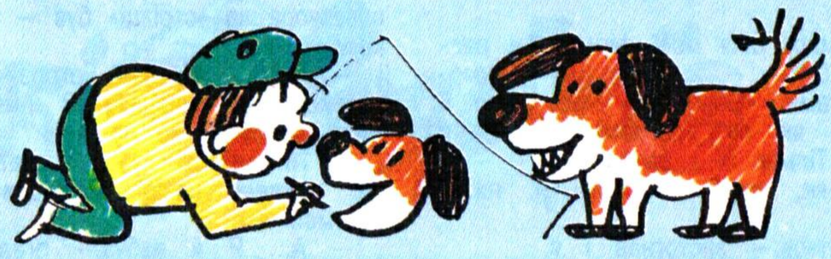

ВУШКО ТА НІЖКИ

— Я посплю ще,—
каже Вушко
І припало до подушки.

— Уставай,—
сказали Ніжки,—
Та побігаємо трішки.

Микола ТОМЕНКО.

ЗВІДКИ ПЛЯМИ?

— Оксанко, що це за плями у тебе на щоденнику?
— То я вчора била ним мух.

ЧИТАЛА ВІРШ ОКСАНКА

— Ти, Оксанко, коли читала сьогодні вірш, то часто збивалася.

— Ну то й що з того? Зате як гучно я прочитала його! Мабуть, на всю школу було чути.

Микола ГЕРАСИМЕНКО.

м. Боярка,
Київська область.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

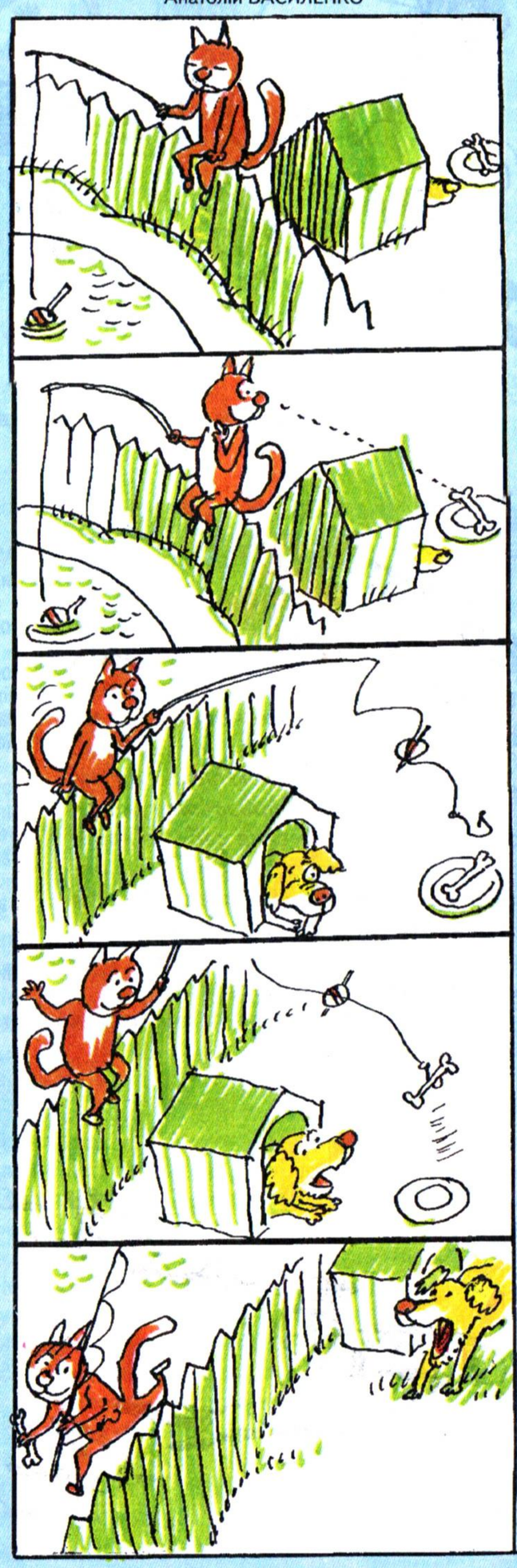

ПРИДИБЕНЦІЇ

ПОПУЛЯРНІСТЬ

Приходить додому депутат. П'яний, як чіп, і намагається поцілувати дружину.

— Ти б на себе у дзеркало подивився,— відштовхує його та.

— А що, може, вже і по дзеркалу показують?

ВИГРАЛИ

Розмовляють два «нових українці».

— Колян, я учора в театрі був. Такий кайф!

— В натурі, і як?

— Прикол, наші у футбол виграли.

— Як, у театрі?

— Ну ти даєш. Я у буфеті сидів, там телек є.

У СУДІ

В залі суду шум, гам... Суддя не витримав і кричить:

— Якщо зараз не буде тихо, я попрошу всіх покинути приміщення! Розглядаю четверту справу і не чую жодного слова.

БАТЬКИ І ДІТИ

Хлопчик підходить до батька, який читає газету:

— Татусю, у мене до тебе два запитання.

— Слухаю, синку.

— Перше: чи можеш ти давати мені більше грошей? Друге: а чому ні?

ЗУСТРІЧ

— Іване, привіт! Скільки літ, скільки зим?

— Очам своїм не вірю! Максим! Пішли вип'ємо за зустріч!

— За зустріч? А чому б і ні!

— Ну, ні — то й ні.

НЕ ОБРАЖАЮТЬ

У податковій міліції розмовляють два інспектори. Молодий — зелений і старий — досвідчений.

— Ну й важка у нас робота,— зітхає молодий,— кожен може тебе образити, принизити. А ми їм навіть відповісти не можемо.

— Це ви перебільшуєте, колего!— каже досвідчений.— Я вже скільки на цій роботі... Всілякого бувало — і били мене, і за двері викидали, і кавою обливали, плювалися... Але щоб ображати — такого жодного разу не було.

У ВІЙСЬККОМАТІ

Воєнком до допризивника:

— Яка у тебе освіта?

— Вища. Закінчив Гарвардський університет і Київський національний університет імені Тараса Григоровича Шевченка.

— Ух, розумака!— насуплюється воєнком і звертається до секретарки.— Пиши: «Придатний до стройової служби. Вміє читати й писати!»

ПОВЕРНУВСЯ

Захмелілий чоловік дзвонить у двері. Йому відчиняє дружина. Він заходить, намагається акуратно зачинити за собою двері. Повертається спиною до дружини і каже:

— Мені — на п'ятий...

Надіслав М. ВОРОЖБА.

м. Суми.

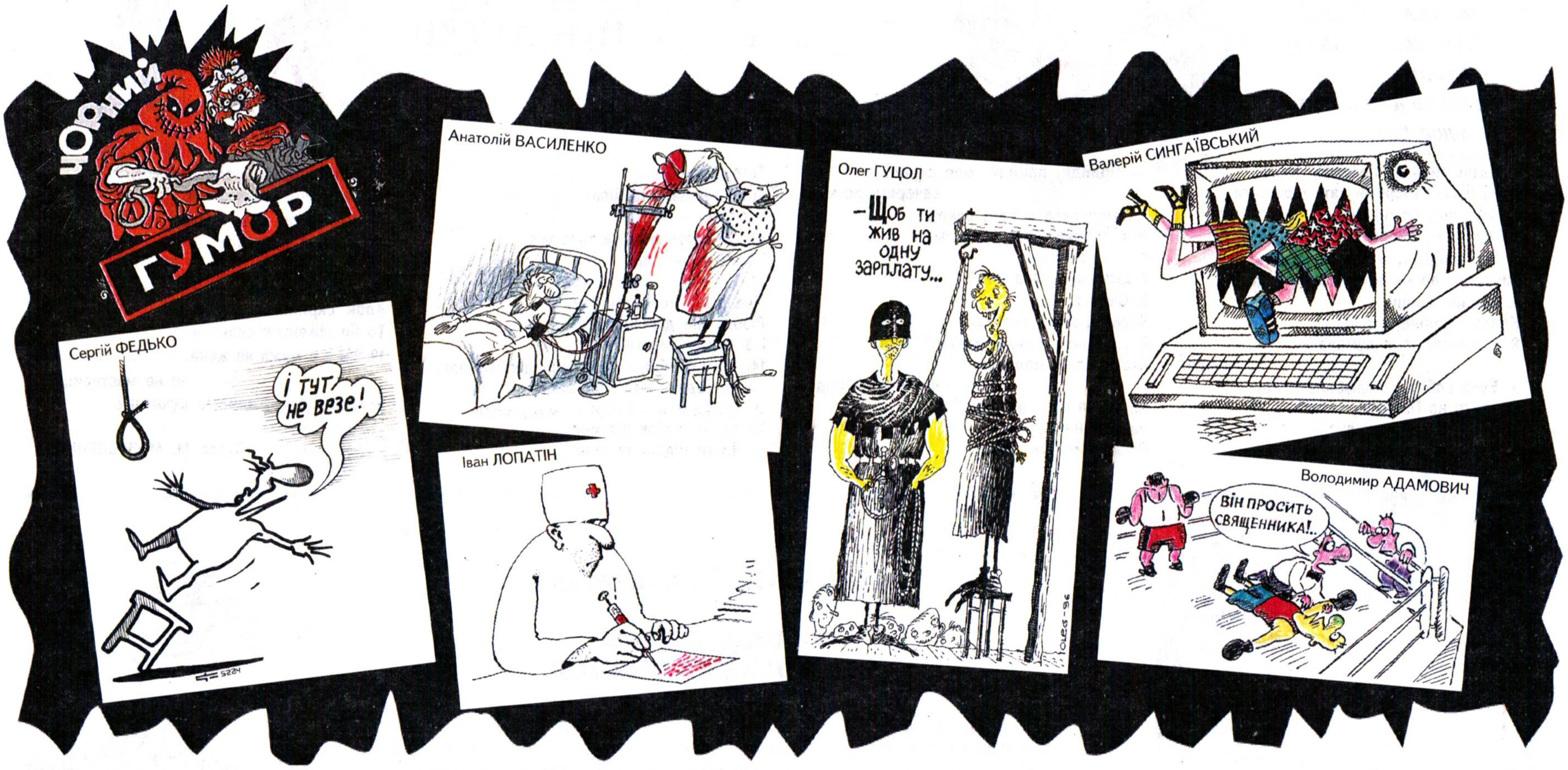

ЧУДОДІЙНЕ

ГУМОРЕСКА

У мене все є. Коли зайнятий ділом і ніколи думати про щось інше, тоді ніби нічого й немає. А як сяду перед телевізором або візьму в руки газету, не зоглянусь, як уколе в серце: у мене й це є.

Ось балакучий лікар вихваляє якісь нові-пренові способи радикальної розправи з остеохондрозом. Знизую плечима, рухаю тулубом у той і той бік: «Господи, усі симптоми в наявності!»

Кидаюся, звичайно, до платної клініки. А як інакше? Зранку до ночі з усіх сторін чується одне й те ж: «Усе старе розвалюється. Безплатним буває тільки сир у мишоловці. Чим крашого хочеш, тим більше плати». А це ж здоров'я! Чого ж тут труситися, хоч і над останньою копійкою? Аби помогло.

А лікар привітний та розумний, хоч і зовсім молодий. Видно, що й з того світу витягне, а не тільки на цьому раду дасть.

— Домашніх тварин тримаєте?— питає.

До мене не зразу доходить. Не втямлю з несподіванки.

— Собака, кішка в квартирі є?— вже прямо ставить питання.

Почуваюся вкрай винуватим. Неприємно такій доброзичливій людині говорити: «Ні». Якби знав, то цілий собачий виводок давно завів би.

— Нічого,— заспокоює мене лікар таким лагідним тоном, мовби гріх із душі знімає.— У дворі бродячих собак не раз же бачили?

—Та вже ж,— відказую вже без запинки.

— Прекрасно,— відразу повеселів мій зцілювач.— Слухайте уважно: беру вас у спільники. Міркуємо разом, як рівний з рівним. І визначаємось. Вам доводилося коли-небудь спостерігати, щоб у тварини ні з того ні з сього болів хребет? Наперед знаю вашу відповідь: «Ні»! А чому? Та тому, що тварина в природному стані. Не зіп'ялася на дві ноги. А в людини з великого розуму непосильні навантаження на нещасні хребці... Як же їм і витримувати?

— То як же бути— лякаюся вже справді на смерть.

— А ви ще не зрозуміли?— дивується лікар.— Ми ж разом з вами вирішуємо. Робіть те, що підказує природа.

Я трохи зі стільця не впав.

— Та не будьте максималістом,— заспокоїв, спасибі, цілитель.— Не цілий же день вам навкарачки повзати. Півгодини для щоденних вправ цілком достатньо. Гляньте на годинник і тридцять хвилин без перерви пересувайтеся на чотирьох по кімнаті. Та вигинайтеся, як тигр. А після того щодня приходьте до мене на консультацію. І, повірте, як рукою зніме. Стане ваш хребет гнучким, як у молодого вовка. Ні, як у коня. Це ж рік Коня у нас зараз.

За добрі гроші, абсолютно вірю, поганої поради не дадуть. Спершу, звичайно, як і в будь-якому ділі було важкувато, а далі пішло як по маслу. Старший хлопець заходився кепкувати. Мовляв, уже кругом навчають, що людина не походить від мавпи, а вдома навпаки. Але то пусте. Собачку, пуделя, завів. Наввипередки зі мною повзає та вигинається. Тільки гавкає без міри. Може, я б уже почувався, як молодий. Але, з іншого боку, лихо. Грошей катма. Де взяти на подальші консультації? Крутився, крутився, подався до поліклініки, до безплатного лікаря. А він як мокрим рядном накрив:

— Та не займайтеся дурницями. Остеохондроз не виліковується.

«От вам і безплатна медицина! Не поклав на лапу купюру і вже — «не виліковується». І що тепер робити?!»

— Виліковується!— вигукнув я, став навкарачки і поповз до дверей. Іншого виходу у мене не було. І в прямому і в переносному значенні.

Вадим ПЕПА.

УГОРСЬКИЙ КРОСВОРД

«Заспіваймо пісню веселеньку»

Згадайте слова, які пропущено у рядках з українських жартівливих пісень. А потім знайдіть і закресліть їх у квадраті. Тут вони можуть читатися зліва направо, справа наліво, згори вниз, знизу вгору, по ламаній лінії. Але кожну літеру можна використовувати лише раз.

А	М	Б	У	Н	У	К	Р	П	О	Р
Р	Ц	И	Л	О	Щ	И	У	А	Ж	О
У	С	Я	Я	Д	Ь	К	Б	З	Е	А
У	К	Р	У	И	Н	І	М	Ь	Ц	Ш
Р	О	Б	С	О	К	А	А	К	Д	У
К	Ч	О	О	Б	А	К	Н	И	Щ	Г
А	С	Я	С	А	Т	О	І	К	Р	О
Н	О	Ц	І	М	Ь	К	Ж	М	О	Л
О	К	Ь	А	Л	А	Я	Ц	И	Д	О
З	А	К	К	Ю	Ж	И	Н	А	Т	Ш

1. Казав мені ... кучеряву брати,
Вона буде кучерями хату підмітати.
2. Чом, чом не прийшов,
Як ще ... не зійшов?
3. На городі ..., ягідок не родить;
Таки кум до куми щовечора ходить.
4. Дощик, дощик
Крапає дрібненько...
Я ж думала, я ж думала —
..., ненько!
5. Була собі ..., полюбила Петруся.
Ой лихо не Петрусь,
Біле личко, чорний вус...
6. Чорнява ... кивала на мене:
— Прийди, прийди, моє серце,
вечеряти до мене
7. Танцювала риба з раком,
А петрушка з пастернаком,
А ... з часником,
А дівчина з козаком.
8. Очерет, ..., —
Чорні брови в козака.
9. І шумить, і гуде, дрібний ... іде,
Хто ж мене, молодую,
та й додому проведе?
10. Ой на горі, на горі,
На зеленім кураю,
Ой хто дівочок цілує,
Того ... у раю.
11. У сусіда хата біла,
У сусіда ... мила.
12. Ой спать мені не хочеться,
І ... мене не бере.
13. Служив ... при війську,
Мав років двадцять три,
Любив він дівчиноньку
І з сиром пироги.
14. Кумцю моя, кумцю моя, люблю вас.
Чи не ходить моя .. до вас?
15. Ой на горі, на горі ... муку меле;
Питається козак дівчини:
— Чи ти підеш за мене?
16. Ой лопнув ... коло діжечки,
Дівчата мої, сироїжечки.
17. Під горою козу пасла,
Назбирала ... масла.
18. По дорозі ...,
Як робити недужа,
Коби скрипки, цимбали,
То би ніженьки скакали.
19. Чи я в мужа не жона,
чи не мастериця,
Покроїла я ...., вийшла рукавиця.

Склав М. МОЗГОВЕНКО.

Іноземний гумор

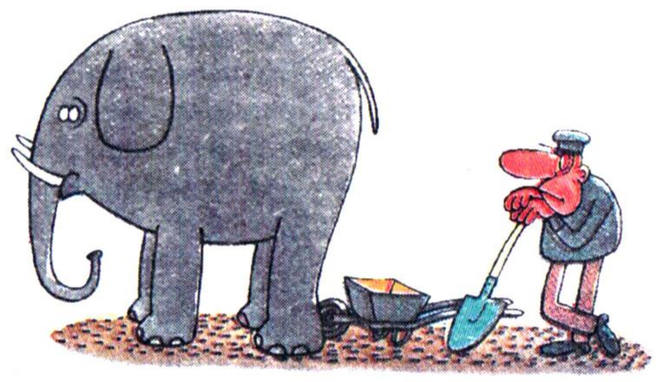

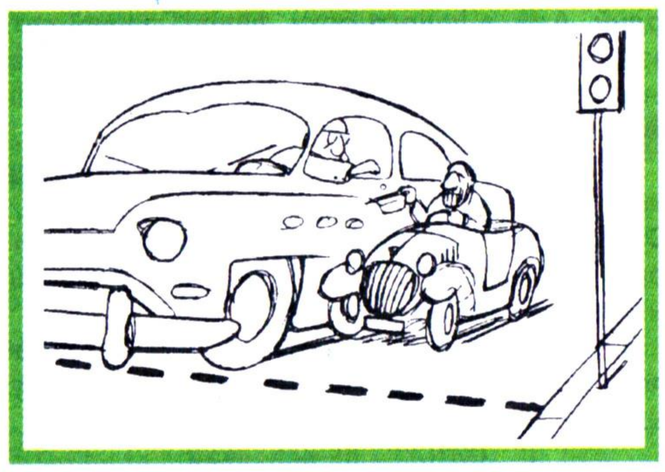

ГІ РЕЙОН

Із циклу «Мої полковники»

ЯК ВІДУЧИТИСЯ ВІД ПОГАНИХ ЗВИЧОК

Обидва полковники кинули курити. Це далося їм легко. Тоді вони вирішили, якщо їм це легко дається, кинути й пити. І кинули. А потім пішло: кинули дружин, службу, дім, голитися, потім один полковник кинув іншого з вікна і тут же сам кинувся йому на допомогу.

А от коли вони свого часу пробували кинути курити за допомогою таблеток — нічого не вийшло.

ШКАРПЕТКИ І БОМБА

Якось полковники збиралися вранці на службу, і в одного з них загубились шкарпетки. Його друг із солідарності теж залишився вдома. Тому вони і вижили: на службі в них того ранку вибухнула бомба і всі загинули. Якби полковники знали, що таке станеться, вони б, звичайно, плюнули б на шкарпетки і пішли на службу.

ЯКОСЬ УРАНЦІ

Цікава зустріч відбулась у двох полковників. Прийшов до них чоловік, вони запропонували йому чаю, але він відмовився і пішов. Обговорюючи цей випадок, полковники зійшлися на тому, що він правильно зробив: адже вони насипали йому в чай якоїсь отрути. Полковники раді були за чоловіка.

— Молодця,— сказав один.

— Стратег, мерзотник,— погодився другий.

Вони із задоволенням допили чай і тут же повмирали.

Переклад із французької
О. КОВАЛЕНКО.

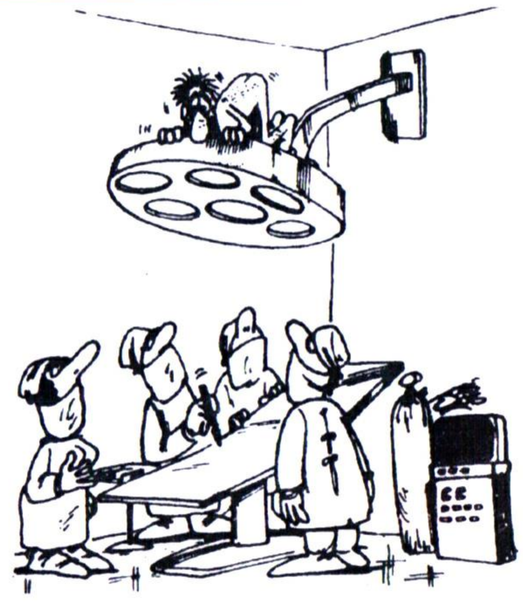

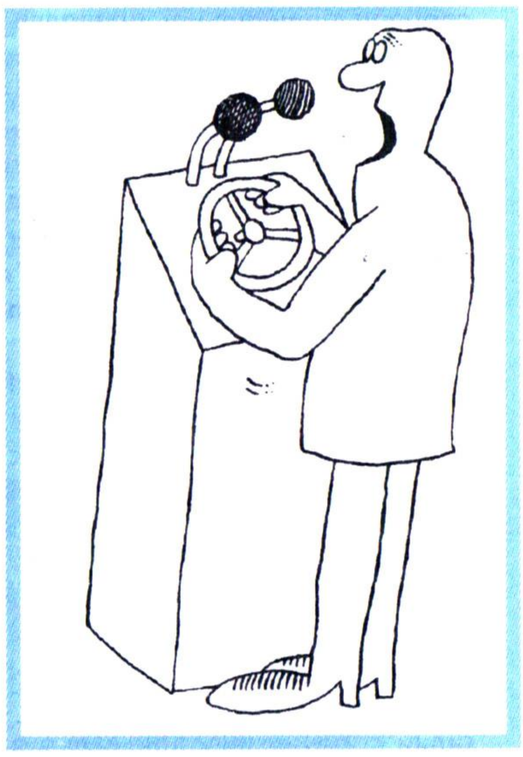

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

Без телевізора сьогодні аж ніяк не можна. Дехто б і днював, і ночував біля нього. В одного чоловіка телевізор «зламався» і дружина здала його на ремонт. Але «телеман» ще три дні сидів і тупо дивився в куток, де стояв його «Рекорд». На карикатурі В. Симиноги («Перець» № 3), до якої ми пропонували зробити підпис, трохи інша ситуація. Там чоловік сидить і заворожено дивиться у звичайнісінький дерев'яний ящик, до якого підключено антену.

Наші читачі, як ми зрозуміли, хоч зрідка відривають свій погляд від екранів телевізорів, щоб почитати «Перець» і придумати підпис до малюнка. Тому і цього разу листів надійшло багато.

Авторитетне журі зачинилося на кілька годин у кімнаті без телевізора і взялося за роботу. Після тривалої суперечки було названо переможців.

Це Олександр ВИНОКУРОВ з м. Полтави: ***«Що вони там на тому телебаченні думають? По всіх каналах — одне й теж!»***

та Петро КУЦЕНКО з м. Ніжина: ***«Однакова трата часу. Зате яка економія електроенергії!»***

ВІТАЄМО!

А тепер пропонуємо зробити підпис до нового малюнка В. СИМИНОГИ. На переможців чекають призи!

Страшне ПЕРО не в гусака...

«Він послав мене подалі, то я і не витерпів, бо далі посилати вже було нікуди».

(З пояснювальної записки).

«То була не п'янка, а довгождана зустріч із кумом».

(З протоколу).

«Хочу познайомитися із дозрілою женщиною без житлових та інших проблем».

(З оголошення).

Надіслав Іван ТОКАРЧУК.

«Миколі дружина поставила ультиматум. Або він перестає пити, або вона стає більш схожою на свою маму».

(З листа).

«Суддя сказав мені принести справку про склад сім'ї, а не вточнив чиєї».

(Із скарги).

«Мені завжди подобалася Марійка, особливо коли рубала дрова».

(З листа).

«Герой фільму Микита був дуже микитуватий».

(З учнівського твору).

Надіслав Петро СОХАН.

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

КАТАЛОГ — посібник для ката.
НОЖІВКА — крос.
ВІЗНИК — працівник відділу віз.
ПЕРЕКЛАДАЧ — висотний кран.
БАРТЕР — прибиральник бару.

Микола ЛУГОВИК.

ДОХОДЯГА — дохідна частина нашого бюджету.
КАРТАТИ — грати в карти.
ГАРМОНІЯ — пригоріле молоко.
СКРУТА — затримання злочинця.

Богдан ФЛОРІАН.

ВІДПОВІДЬ НА РЕБУС, НАДРУКОВАНИЙ У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

Варених яєць жодна курка не знесе.

ПЕРЕЦЬ № 5 (1514)

Головний редактор Юрій ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія: Анатолій ВАСИЛЕНКО, Павло ГЛАЗОВИЙ, Юрій ІЩЕНКО (заступник головного редактора), Олексій КОХАН (головний художник), Дмитро МОЛЯКЕВИЧ, Михайло ПРУДНИК (відповідальний секретар), Іван СОЧИВЕЦЬ.

Засновники: видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ №736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думку автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

Здано до набору 02.04.2002.
Підписано до друку 19.04.2002.
Формат 70x108¹/₈.
Папір офсетний №1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 14515 прим.
Зам. 0110205.
Ціна договірна.
© «Перець» 2002 р.
Видається з січня 1927 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 441-82-14, факс 224-35-82, відділу розповсюдження 441-89-15, 441-89-38, реклами 441-89-39, факс 441-89-11, художнього відділу 441-89-24.

Internet: http://uamedia.visti.net/perez/

Для телеграм: Київ Перець.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

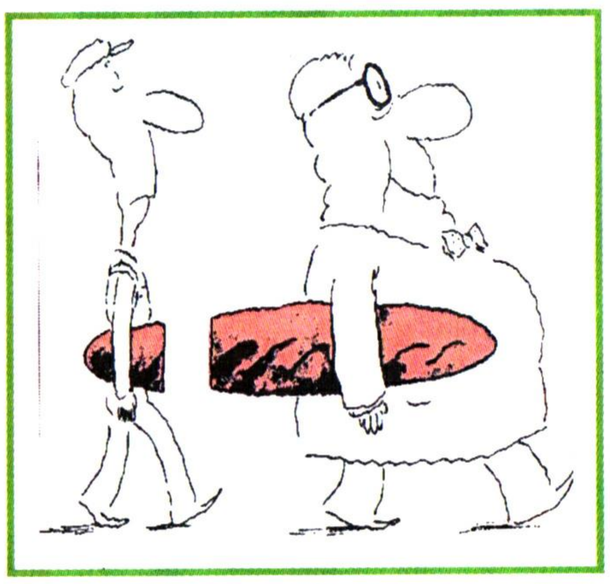

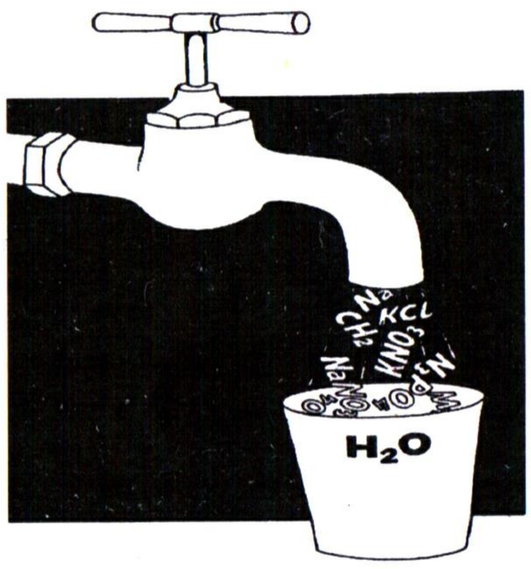

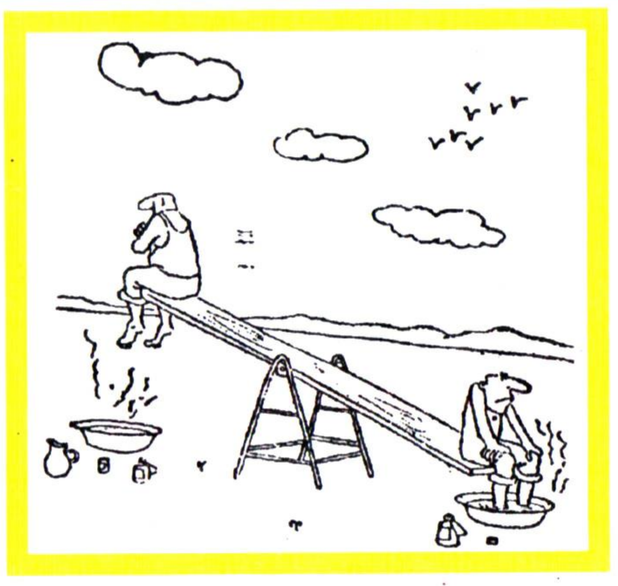

Інтерсмішинки

НЕ ЗА АДРЕСОЮ

Анабель приходить додому о другій годині ночі.

— Де ти була так пізно?— питає чоловік.

— У перукаря...

— Що то за пришелепуватий перукар займається твоєю зачіскою серед ночі?

— А хто сказав, що він займався зачіскою?

КУПИ, МАМО...

У трамваї їде мати з хлопчиком.

Геть уся голова дитини закутана в бинти.

— Що сталося?— співчутливо питають пасажири.

— Що сталося... Горіха розкушував.

— Зламав зуба?

— Ні, не може рота стулити.

— І це від горіха йому таке поробилося?

— Ага. Цілий день канючив — купи та купи мені, мамо, кокосовий горіх.

ОЗВАВСЯ

— Минулого тижня вчинила чоловікові скандал, бо багато п'є, і він три дні не балакав зі мною!— каже Ліліан.— Та врешті все-таки озвався.

— І що ж він тобі сказав?

— Спитав, де штопор.

ПІДСТУПНА МЕДИЦИНА

— Лікарю, я згоден на все, тільки не посилайте на рентген,— просить Додлі.

— А то чого ж? Він же не шкідливий.

— Еге-е! Якось мого сусіда послали зробити рентгенівські знімки, а на другий день дружина застала його з коханкою.

НЕ ТЕ

Ескабара покинула дружина. Через п'ять днів хтось дзвонить. Прислужниця відчиняє двері і:

— То це ви, пані Ескабар?!

— А ти кого ж чекала?

— Та думала, що це знову прийшов якийсь приятель чи колега, щоб поздоровити хазяїна.

ПЕРЕБІРЛИВИЙ

За товариським коктейлем мільйонер розказує:

— Я уже подбав про спадок своїх дочок. Наймолодша отримає п'ятдесят тисяч, друга — сто тисяч, а третя, тридцятилітня, успадкує двісті тисяч доларів.

— Вибачте, сер,— звертається до цього один молодик.— А чи нема у вас дочки років сорока-п'ятдесяти?

ЯК СПРАВИ

— Брітні, як справи у твоїх братів?.

— Найстарший одружився, а з іншими усе гаразд.

Підготував Д. МИТЮК.

ЯКЕ ЇХАЛО...

Індекс 74393

Вадим СИМИНОГА

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Я б його вже давно продав — дуже лається. Але не можу. Він так артистично відкорковує пляшки з пивом...

Георгій МАЙОРЕНКО

Георгій МАЙОРЕНКО

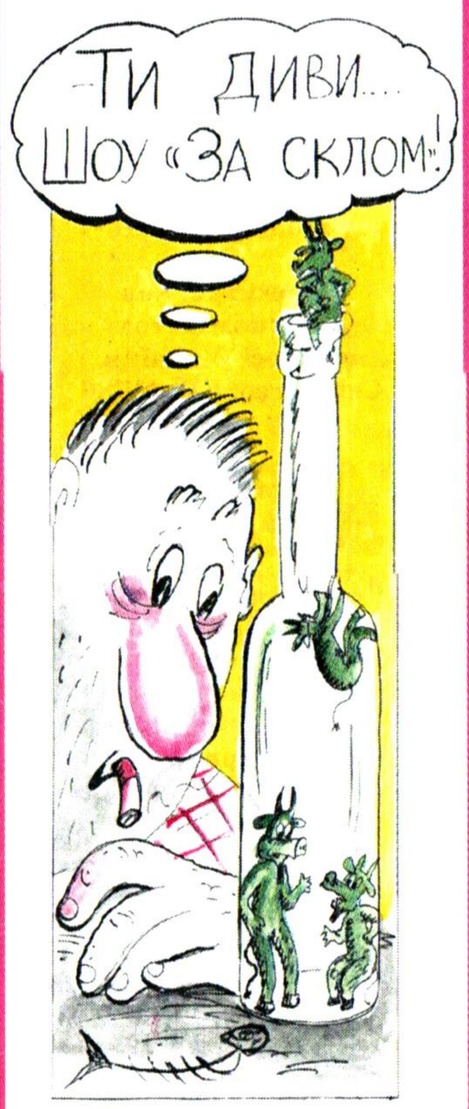

Анатолій АНДРЕЄВ

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

— Хтось дав Петру рецепт виготовлення з кактусів мексіканської горілки текіли...

Олексій КОХАН

— Марусю! Ви як трояндочка.
— Усі ви, мужчини, умієте підлещуватися. Ось і Роман це ж саме казав.
— Не вірте тому брехунові!

Сергій ТЕРЕЩЕНКО

Іван САВЛЮК

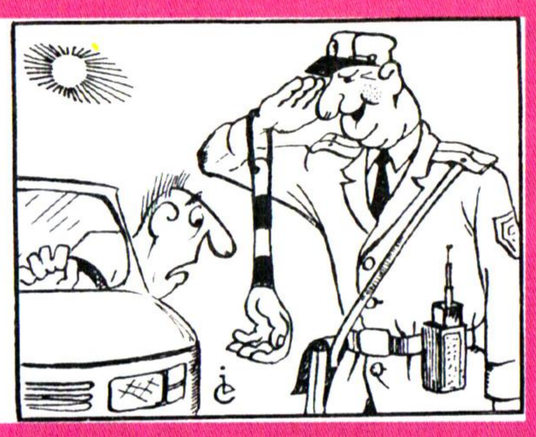

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

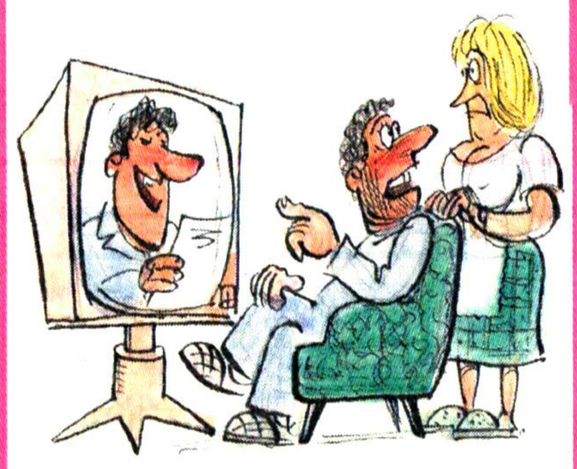

— Скільки добра він зробив... і все це добро приватизував!

Анатолій ВАСИЛЕНКО

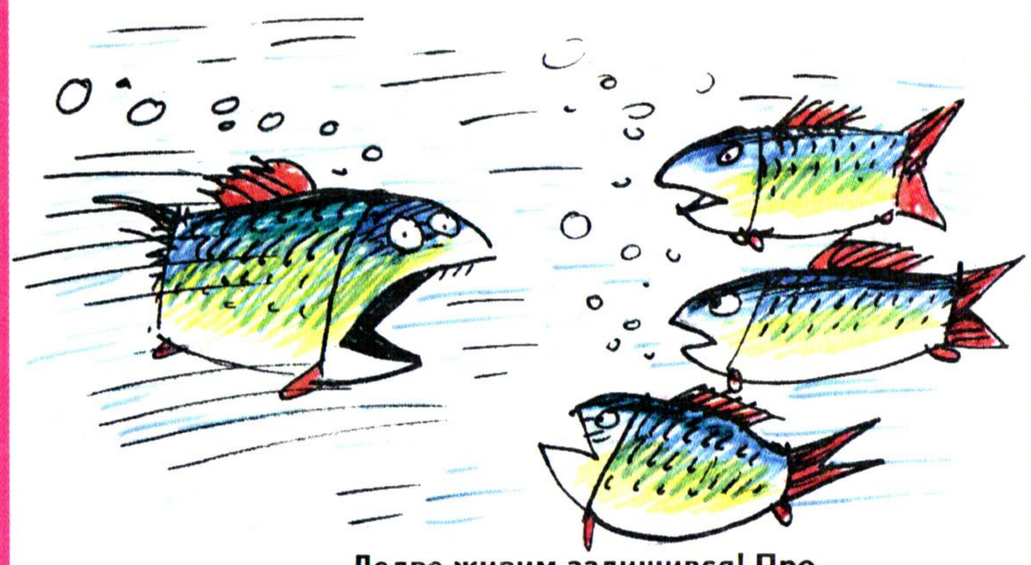

— Ледве живим залишився! Пробував бізнесом зайнятися!..

Олексій КОХАН

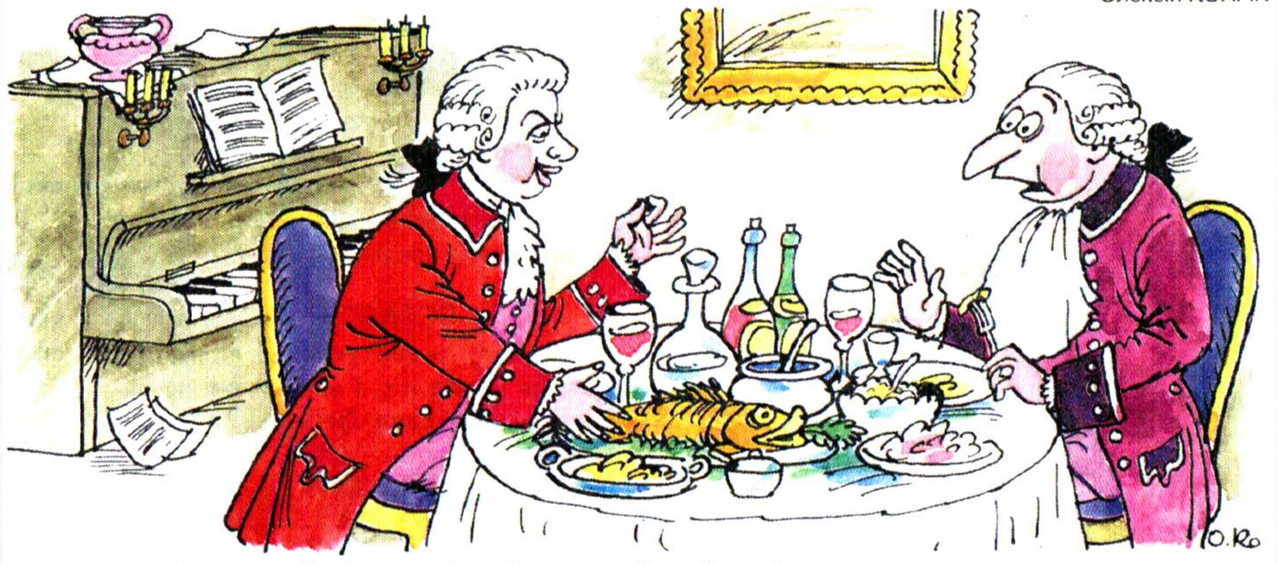

— Покуштуй, Сальєрі, свіженької рибки. Сам готував.
— Ой, дограєшся, Моцарте! Я ще від твоїх грибочків не оклигав...

4 820012 960675 05

Тим, хто не зміг, не встиг чи забувся передплатити «Перець»

НАГАДУЄМО:

Це ви можете зробити і сьогодні!

ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ НАШ ЖУРНАЛ. Індекс 74393.

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити його і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам...

БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!